

HandbalX-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - MAART/APRIL/MEI 2009

BELGIË - BELGIQUE	
P.B	
8500 KORTRIJK 1-2	
12	3667

Proximus
Diamond
Games
ASSOCIATE

i30

i10

i30 CW

HYUNDAI OVERAL WAALER SPORTS IS

Partner van het Belgisch Olympisch Team en tal van andere sportieve events en verenigingen zoals het Belgische basketbal, de Ronde van Wallonië, de Memorial Van Damme, de Waalse tennisvereniging, de Proximus Diamond Games en de Hyundai Sailing Cup. Officiële sponsor van Euro 2008 en het WK voetbal.

Handbal x-traVerschijnt 4x per jaar
Prijns per nummer 2 euro
V.U. David Van Dorpe
H.Vanveldekesingel 150/29
3500 Hasselt**Redactie**Cois Van Aelst
David Van Dorpe
Marcel Coppens**Medewerkers**Rob Kwanten
Robert Nijdam
Topsportschool**Foto**David Van Dorpe
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen
Marcel Coppens
Cois Van Aelst
Luc Kempeneers**Coverfoto**België - Noorwegen
Uitbinker Bjarte Myrhol
scoorde 20 keer in twee
wedstrijden tegen België
Foto: Eddy Vannoppen
www.fotomakers.be**'Killer' Lazarov**

Ook naar wedstrijden van het WK 2009 in Kroatië gekeken op tv?

Toevallig FYR Macedonië aan het werk gezien? Geen slecht ploegske hé... Nog voor het WK begon was hun deelname al geslaagd. Het team van trainer Ili Temelkovski plaatste zich immers ten koste van IJsland, de latere zilveren medaille van Beijing. De Macedoniërs eindigden elfde in Kroatië, maar namen wel de trofee van absolute topscorer mee naar de Balkan. En die eer hadden ze te danken aan ene Kiril Lazarov die op het WK liefst 92 keer scoorde. Dat zijn ruim 30 goals meer dan de tweede, de Kroaat Ivan Cupic. Kiril (of is het 'Killer'?) Lazarov was al twee keer topschutter in de Champions League (CL), een onvervalste 'Bomber' dus en op zondag 22 maart e.k. te gast in Herstal. Want dan speelt België zijn volgende EK-kwalificatiewedstrijd tegen Macedonië. Allen daarheen, spektakel verzekerd...

Verkiezingen op komst ... ook bij de VHV. Op 27 maart 2009 kiezen we in Hasselt de nieuwe Raad van Bestuur van onze federatie. Zonder te beweren dat het 'historische' verkiezingen zijn, kijken we er toch met verhoogde belangstelling naar uit. Want onze huidige VHV-voorzitter Hubert Blootacker geeft niet alleen na meer dan een decennium de fakkel door, er zijn ook een handvol nieuwe kandidaten voor een zitje in het hoogste bestuursorgaan van de VHV. Waaronder een totaal vreemde eend in de bijt. We stellen de neofieten aan u voor in dit nummer.

Twee keer werden de voorbije weken de sportieve teerlingen geworpen... Primo, in de eigen competitie: Bocholt, Tongeren, Sasja, Hasselt, Neerpelt en Lommel -liefst 5 Limburgse clubs en Sasja- spelen de play-offs. Bocholt kan in die eindronde geschiedenis schrijven. Tenzij Tongeren uitgerekend in money time piekt, of Sasja op het juiste moment opnieuw compleet raakt. Of nog: tenzij de jonge garde van Initia zichzelf overtreft. Tot slot: tenzij Lommel of Neerpelt vanuit een underdog-positie voor een mirakel zorgen. Terloops: voor het tweede opeenvolgende jaar krijgen we volledig Vlaamse play-offs. Onderin kan het ook spannend worden. Atomix vertrekt als hekkensluis en moet zich in eredivisie proberen te handhaven tegen drie clubs uit het zuiden des lands. Geen makkie hoor... Secundo, in de BeNeliga.

Fiqas Aalsmeer, KV Sasja, Kras Volendam en Initia Hasselt spelen de Final Four op 30 en 31 mei in Tongeren. Een verrassing? Nee hoor. Wel een afspiegeling van wat zich ondertussen afspeelde in de nationale competities. Deze ontknoping oogt alvast interessanter, evenwichtiger vooral dan de eerste uitgave. Twee Belgische vs. twee Nederlandse topploegen. Voor dergelijke finale werd de BeNeliga eigenlijk in het leven geroepen. Als nu nog de publieke belangstelling verhoogt zijn we goed bezig ...

Maar er zal ook nog stevig verder gedubbeld worden, op communautair vlak dan. De competitiehervorming moet voor eind dit seizoen rond zijn, om na volgend seizoen in voege te treden. De VHV wil minder BHB: die heeft geen personeel, geen middelen en amper (tweetalige) vrijwilligers, maar wel veel te veel impact. De VHV is niet van plan zich deze keer met een kluitje in het riet te laten sturen, maar dat is eerder ook al het credo geweest...De VHV vertegenwoordigers verklaarden in het PUC niet noodzakelijk verder te gaan in een BHB competitie als er eind dit seizoen geen akkoord is over de toekomst, en er is maar een akkoord als er een akkoord is over alles... Een warme lente in het verschiet dus!

Cois Van Aelst

Sasja, Hasselt, Volendam en Aalsmeer spelen Final Four

Zoals bekend evolueerde de Beneliga dit seizoen van een tornooivorm naar een competitie-model. Onderlinge duels in de eigen competitie telden nu ook mee voor de Beneliga, maar het zwaartepunt ligt nog steeds op de internationale confrontaties tussen België en Nederland. Het tweede internationale Beneliga-weekend in februari was bijgevolg ongemeen belangrijk. Met een inzet van drie punten per wedstrijd lag de strijd voor een plaats in de lucratieve Final Four nog helemaal open...

Voorafgaand aan het kwalificatieweekend hadden FIQAS Aalsmeer, Sasja en KRAS Volendam reeds een uitstekende uitgangspositie veroverd. Logisch, want Aalsmeer en Volendam staken in de eigen eredivisie met kop en schouders boven de concurrentie uit, terwijl Sasja een sterke heenronde speelde in eigen land. Vooral de prestaties van Aalsmeer, dat vorig jaar nipt naast een Final Four ticket greep, wekten bewondering. De formatie van coach Alex Curescu pakte immers uit met snel en attractief handbal. Volendam, dat drie keer op rij Nederlands kampioen werd (van 2005 tot en met 2007), geldt boven de Moerdijk al jaren als een vaste waarde. Door de aanhoudende blessurelast zou Sasja het niet onder de markt hebben. Tegen de verwachtingen in zetten de Hobokenaars 's zaterdags echter vlot Hellas Den Haag opzij en 's anderendaags werd verdiend gewonnen van Volendam. Toegegeven, ook Volendam kampte met enkele blessures, maar het complexloze, jonge Sasja liet wel een prima indruk na.

Arno Arnouts en Bert Rousseau speelden zich in de kijker, terwijl Sasja's belofendoelman Michiel Elen zich in de tweede helft mocht bewijzen. Opdracht volbracht dus voor de regerende Beneliga-kampioen. Tot opluchting van de 'anciens' Kevin Jacobs en Rik Beuckels die in de Final Four wél rekenen op een voltalig Sasja. Van Wesemael, Kopljar, Roggeman (mét wedstrijdritme) en Gebruers inclusief. Ondertussen stond het ook als een paal boven water dat het resterende Final Four plaatsje in Belgische handen zou vallen. Een gemotiveerd Neerpelt maakte op vrijdag (carnavall!) zijn intenties duidelijk via een 33-34 zege in het sfeervolle Panningen. Waar Sporting collectief een sterke prestatie neerzette tegen BEVO, haalde het zijn beste niveau daags nadien enkel in de aanvangsfase tegen Aalsmeer. De uitblinkers in de BouwCoachhallen, Alberts, Somogyi en Janco, konden het tij niet doen keren tegen een vlot scorend Aalsmeer. Tot overmaat van ramp verloor Neerpelt Roel Valkenborgh met een opspelende schouder. Aalsmeer ging 's zondags door op zijn elan en versloeg met relatief gemak het in blessure-nood verkerende Atomix. Meteen het einde van de Beneligidroom voor de Haachtenaars. Op zaterdag had Atomix de wedstrijd tegen BEVO nog laten glijpen in de slotminuten. Initia Hasselt was vorig jaar derde in de Beneliga en uiteraard waren de Limburgers het aan hun stand verplicht om minstens de eindfase van de Beneliga te bereiken. De jongens van Luc Boiten begonnen echter veel te mak aan hun openingswedstrijd tegen Volendam. Resultaat aan de rust: 23-14. Ondanks een betere tweede helft ging Hasselt uiteindelijk de boot in met 36-27. Omdat Initia de hete adem van Neerpelt in de nek voelde moest een dag later gewonnen worden. Thuis ontgoochelden de Hasselaars niet. De 30-20 eindstand tegen Hellas Den Haag, dat hiermee haar mindere seizoen illustreerde, betekende tevens ook de Beneliga-doodsteek voor Sporting Neerpelt. De toonaangevende clubs uit de lage landen hebben zich dus opnieuw bewezen. Niet toevallig zijn de vier deelnemers aan de Final Four (Sasja, Initia, Volendam en Aalsmeer)

stuk voor stuk clubs die al jaren structureel aan de weg timmeren, over een grote kern beschikken en op hun Europese ervaring kunnen terugvallen. Van Belgische zijde deden we het vorig seizoen nog iets beter, want met United Tongeren hadden we drie clubs in de Final Four. Toch is de affiche voor 30 en 31 mei er eentje om duimen en vingers af te likken. De sportieve rivaliteit wordt aangewakkerd omdat Belgen en Hollanders met gelijke kansen starten. Op 28 Februari keken de Belgische en Nederlandse deelnemers elkaar reeds in

de ogen in de eigen competitie en zie: Hasselt won met 34-35 in Sasja, en Volendam met 23-24 in Aalsmeer, spanning gegarandeerd dus. Alle gekwalificeerde teams kunnen modern, hoogstaand handbal brengen en herbergen ook het nodige individuele talent (zie het All Star team van Ewout Boogaard). Dat de beste moge winnen!

Tom Jacobs

5

Final Four BeNeLiga 2009

Tongeren, 30 en 31 mei 2009

www.beneliga-handbal.com

Het Karakter-all-star-team: het beste van de BeNeliga

Ewout Bogaard wordt gemist op de Belgische handbalvelden. De sympathieke Nederlander werd enkele jaren geleden door Initia Hasselt naar België gehaald, waar hij zich manifesteerde als een vlot scorende linkerhoek en een keiharde puntverdediger. Als no-nonsense sportman haalde hij een deel van zijn klasse uit zijn schitterende mentaliteit. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de firma die hij oprichtte KARACTER heet. Karakter adviseert sportorganisaties bij de verbetering van hun sportproduct en verzorgt bedrijfstrainingen gebaseerd op principes, kennis, helden en ervaringen uit de sport. Bogaard volgt het handbal in België en Nederland nog van nabij en leek ons goed geplaatst om de Beneliga eens uit een andere hoek te bekijken.

6

Ewout, kun jij jouw ‘Karakter-all-star-team’ samenstellen met spelers uit de huidige Beneliga?

“Het lijkt wel Sinterklaas en ik mag uit de ‘grote Beneliga-spelersdoos’ mijn all-star team kiezen. Maar hoe stel je een all-star team samen? Waar kijk je naar? De selectie van de teamleden bepaalt in grote mate de mogelijkheden van het team.

Om tot een goede selectie te komen moet ik allereerst kennis hebben van de verschillende spelers uit de Beneliga. Sommige spelers ken ik niet alleen sportief maar ook als persoon. Anderen ken ik alleen als sportieve tegenstander en ik weet vanuit die rol of ik ze lastig vond of niet. Het samenstellen blijft

dus gedeeltelijk een gok aangezien ook de persoonlijkheid van individuele spelers van grote invloed is op de uiteindelijke teamprestatie.

De markt voor tophandbal bestaat uit publiek, sponsors (bedrijfsleven), overheid en media. Deze markt vraagt een herkenbare wijze waarop het spel gespeeld wordt. Hoe moet het product van Team Karakter eruit zien? Als coach van Team Karakter wil ik een team op de been brengen met een karaktervol product. Een team dat attractief, snel en aanvallend speelt; dat hard wil werken ook als de omstandigheden minder uitdagend zijn; dat als team opereert; dat de absolute wil om te winnen heeft.

Wat vraagt dit van de spelers van Team Karakter? Fysiek zeer explosief en niet te klein van stuk zijn. De spelers moeten handbaltactisch in staat zijn om het spel te lezen en situaties creatief op te lossen, handbaltechnisch in staat zijn tot een zeer snelle en effectieve balbehandeling en mentaal in staat zijn verantwoordelijkheid te nemen, discipline te tonen en open te bloeien onder druk. Sociaal en communicatief zijn ze best vaardig.

DOEL

Björn Alberts, Sporting Neerpelt: degelijk, opvallende keeper om voor naar de hal te komen met een perfecte break-out pass, rustige persoonlijkheid.

Björn Alberts

Micha Hoogewoud, Fiqas Aalsmeer: spectaculaire keeper, ook echt een om voor naar de hal te komen met een goeie break-out pass en veel emotie.

SPELERS

Eelco Overkleef, Hellas Den Haag: creatieve aanvalsleider, communicatief vaardig met ervaring in het winnen van prijzen en de durf om verantwoordelijkheid te nemen.

Ron Klemann, Eurotech Bevo HC: stabiele schutter op de linker opbouwpositie met veel lengte en binnen het team van grote waarde vanwege zijn sociale instelling.

Wai Wong, Fiqas Aalsmeer: all-round opbouwspeler, zeer bewegelijk, creatief en met de durf om beslissingen te nemen.

Wai Wong

Kristof Van Wesemaal, Sasja Hoboken: zeer bewegelijke linker opbouwer met lengte en een goed schot, is in staat onder grote druk rustig te blijven en zijn beste spel te tonen.

Ivan Kopljar, Sasja Hoboken: zeer atletische rechter opbouwer met een spectaculaire uitstraling, geweldige techniek en veel loopvermogen.

Tom Schilder, Kras Volendam: fysiek sterke pivot, sterk aan de bal, lost spelsituaties in de kleine ruimte goed op en is een vriendelijke persoonlijkheid in een team.

Koen Roggeman, Sasja Hoboken: snelle pivot

Koen Roggeman

met slim aanvalsspel en hoog schotpercentage, vooruitgeschoven spil in de verdediging met een onuitputtelijke energie en drang naar winst.

Léon van Schie, Hellas Den Haag: slimme pivot die ondanks zijn beperkte lengte geweldig goed aan de bal kan komen, vanwege zijn

enorme drive een grote meerwaarde voor het team.

Jeffrey Boomhouwer, Fiqas Aalsmeer: technische linker hoekspeler, snel in de breakout, hoog schotpercentage, veel lef en een onvoorwaardelijke keuze voor handbal.

Benoit Lamury, Sasja Hoboken: fysiek sterke linker hoekspeler met uitzonderlijke verdedigende kwaliteiten en de absolute wil om alles te geven op training en wedstrijd.

Bart Köhlen, Initia Hasselt: creatieve rechter hoekspeler met uitzonderlijke sprongkwaliteiten die met zijn spelverrassingen teams over een doodpunt in de wedstrijd heen kan helpen.

Bobby Schagen, Kras Volendam: getalenteerde en snelle rechter hoekspeler die ook op de opbouw uit de voeten kan, zeer zeker vanaf 7 meter en in staat veel verantwoordelijkheid te dragen.

TRAINER

Alexandr Rymanov, Topteam Limburg: tactisch en technisch toptrainer met veel handbalkennis en -ervaring, is in staat de beste Beneliga spelers individueel beter te maken.

COACH

Gabri Rietbroek, Achilles Bocholt: inspirerende coach die als een van de weinige coaches begrijpt dat coachen wezenlijk anders is dan trainen, is in staat van de beste Beneliga spelers een team te maken.

MANAGER

Twan Bruurs, Eurotech Bevo HC: enthousiaste clubmanager die heeft aangetoond in staat te zijn de juiste mensen om zich heen te verzamelen om gezamenlijk een visie om te zetten naar realiteit.

FYSIOTHERAPEUT

Johan Vossen, Initia Hasselt: staat altijd klaar voor de behandeling van zijn spelers, prepareert ze mentaal voor het leveren van topprestaties en verlangt naar een prijs.

in de Final Four. Toch is de affiche voor 30 en 31 mei er eentje om duimen en vingers af te likken. De sportieve rivaliteit wordt aangewakkerd omdat Belgen en Hollanders met gelijke kansen starten. Op 28 Februari keken de Belgische en Nederlandse deelnemers elkaar reeds in de ogen in de eigen competitie en zie: Hasselt

Initia Hasselt trekt voluit de kaart van de jeugd.

Ondanks een grillig seizoen met een zeer onregelmatige prestatiecurve, wist Initia Hasselt zich ook nu weer te verzekeren van een gunstige uitgangspositie voor de play-offs. Een plaatsje in de lucratieve eindronde van de Beneliga werd eveneens veilig gesteld. Initia is op dit moment misschien niet dé titelfavoriet bij uitstek zoals in de afgelopen seizoenen. Maar een blik op het wekelijkse wedstrijdblad valideert een op zijn minst evenwaardige inschatting van de huidige prestaties ten opzichte van de afgelopen twee campagnes. De gemiddelde leeftijd van de spelerskern overschrijdt maar net de kaart van twintig jaar, het gros van het jeugdige spelerspotentieel komt uit de eigen kweek. De competitiewedstrijd in Tongeren illustreerde de nieuwe Hasseltse denkpiste op een treffende manier. De wedstrijd werd weliswaar verloren, maar het waren doelman Jef Lettens en vooral Robbert Bogaerts, beiden geboren in 1990, die de ploeg in moeilijke omstandigheden op sleeptouw namen. Ook Tom Robyns, Bram Van Der Goten en Tomas Vanderstraeten werden onder Luc Boiten al meermaals met succes voor de leeuwen gegooid. Patrick Smeets en Kai Verhoeven maakten al eerder zonder problemen de overstap van junioren naar eerste ploeg.

8

De succesvolle verjonging van Initia pluimt natuurlijk veelvuldig de hoed van jeugdcoördinator Luc Brouwers. ‘Loepi’ is momenteel bezig aan zijn derde seizoen in Hasselt en heeft zijn stempel op het jeugdbeleid gedrukt. “De basisprijler van onze jeugdwerking is en blijft de voortdurende recrutering van nieuwe jonge spelertjes”, gaat Brouwers van start. “Het is al drie jaar onze bedoeling de kweekvijver zo groot mogelijk te maken. Zo vergroten wij de kansen op doorstroming van talent aanzienlijk. Onze deur staat trouwens steeds wagenwijd open. Iedereen die wil komen handballen is bij Initia Hasselt welkom, ongeacht geslacht, leeftijd of talent. Wij streven ook voortdurend naar perfectie in het aanstellen en begeleiden van onze trainers. Ik stel niet zonder enige fierheid vast dat elke jeugd ploeg bij ons wordt geleid door een be-

kwame en gediplomeerde train(st)er. Bijtscholingen worden intensief gepromoot en nauwkeurig opgevolgd.”

Brouwers kaart ook de trainingsintensiteit aan als een belangrijk facet van zijn visie. “Zelfs de pagadders en welpen krijgen bij ons de kans om twee keer per week te trainen. Vanaf de pupillen schakelen zowel de jongens als de meisjes over naar drie trainingen per week, plus een wedstrijd in het weekend. Hasselt is ook altijd zeer goed vertegenwoordigd op nationale en internationale toernooien. Daarenboven is het zo dat onze meer getalenteerde spelers al snel in Limburgse en nationale selecties worden ondergebracht, hetgeen het aantal trainingsuren per week drastisch opvoert. Daar worden hun techniek, tactische kennis en fysiek ook nog eens aangescherpt. Bovendien doen ze al op zeer jonge leeftijd nationale en internationale ervaring op. Dat alles heeft een enorm positieve invloed op hun toekomst in het handbal.”

Generatie 1990

Maar verklaart dit ook de overvloed aan jeugd talent die de senioren ploeg van Hasselt momenteel overspoeld? Brouwers legt uit: “Het staat buiten kijf dat de generatie van 1990 een uitzonderlijk goede lichting is. Jef

Lettens neemt nu al probleemloos de fakkel over van Patrick Buzaud en werd zelfs opgeroepen voor de nationale ploeg. Tom Robyns en Robbert Bogaerts doen het zeer goed tot uitstekend. Bij de junioren werd al duidelijk dat dit een zeer beloftevolle generatie

was, getuige hun resultaten op nationaal en internationaal niveau. Uiteraard is het ook van belang dat de huidige trainer van de eerste ploeg, Luc Boiten, de jeugd volop kansen geeft. Dat kan ik uiteraard alleen maar toejuichen. De resultaten geven hem overigens gelijk. Tenslotte dank ik de topsportschool op mijn blote knieën. Handbal speelt er een zeer belangrijke rol en de jongens krijgen er training van bekende leermeesters als Robert Nijdam. Als ze die ervaring meebrengen naar Initia, kunnen wij alleen maar dankbaar zijn.”

Brouwers hoopt dan ook dat de huidige exponenten van de Hasseltse jeugdwerking zo lang mogelijk bij de club zullen blijven. “Ik zou zeer ontgoocheld zijn mocht er iemand van deze groep in de nabije toekomst naar pakweg Neerpelt of Tongeren verhuizen. Het is voor deze jongens van groot belang dat ze niet te snel andere oorden opzoeken. Initia heeft hen heel veel te bieden en ik weet heel zeker dat ze dat ook beseffen. Iedereen weet dat er in België elk jaar bepaalde clubs met vette cheques staan te zwaaien naar jonge talenten. Maar ik heb het gevoel dat Lettens en Co het sportief belang zullen laten primeren. Anders is onze arbeid voor niets geweest. Indien er aanbiedingen komen van buiten-

landse clubs ben ik geneigd mijn standpunt te wijzigen. Zeker als het professionele aanbiedingen betreft. Als deze jongens de kans krijgen om in het buitenland prof te worden ga ik ze zeker niet tegenhouden. Het zou een eer zijn voor Initia Hasselt, als producten van onze jeugdwerking een meerwaarde zouden kunnen betekenen in een grote buitenlandse competitie. En uiteraard ook een stimulans om in de toekomst nog beter te doen.”

Kai Verhoeven

De twintigjarige Kai Verhoeven speelt al sinds zijn vijfde voor Initia Hasselt en maakte enkele jaren geleden succesvol de overstap van het juniorenteam naar de eerste ploeg. Hij heeft dan ook veel lof voor het jeugdbeleid van zijn geliefde club. “Het is inderdaad heel prettig om zo veel jeugdproducten te zien doorstromen naar de grote jongens”, bevestigt de hoekspeler. “Ik kan de uitstekende kwaliteit van de Hasseltse opleiding alleen maar beamen. In de vijftien jaar dat ik voor Hasselt speel had ik alleen maar zeer goede trainers en trainsters, mensen met de juiste diploma’s en met een karrenvracht handbalervaring. Zo heb ik bij de toenmalige welpen heel veel geleerd van Sarah Schouterden. Ik herinner me dat ze heel erg streng kon zijn,

maar dat de trainingen perfect waren opgebouwd. Aan Wouter Bielen, Jos Schouterden en Sigurd Thomassen heb ik eveneens uitstekende herinneringen. Onder hen behaalden we grote successen. Eigenlijk was de jeugdploeg van mijn generatie nagenoeg onklopbaar. We kregen af en toe enkel tegenstand van Sasja. Een goede handbalopleiding staat en valt mijns inziens met de kwaliteit van het trainersteam. Het was voor mij ook altijd evident om vaak te trainen. Vanaf de pupillen moesten we drie keer per week aan de bak. Ik heb daar nooit een probleem mee gehad, integendeel.”

Verhoeven treedt Brouwers eveneens bij wat betreft de topsportschool: “Initia en de topsportschool, het zal altijd een geslaagd huwelijk zijn. Vlak bij de deur, makkelijk te combineren met je schoolwerk, én je krijgt er de kans om onder de beste trainers van België te werken. Robert Nijdam, Jos Schouterden,... kortom, kwaliteit van de bovenste plank. En dat vertaalt zich ook in het niveau van de jongens die nu het mooie weer maken in de eerste ploeg. Tom Robyns, om maar een voorbeeld te noemen, dat is echt een supertalent. Zijn potentieel verbaast me elke training meer en meer. Hem wacht een mooie toekomst. Met jongens als hem in de ploeg hopen we de gouden jaren van Hasselt te doen herleven. Zes seizoenen op rij kampioen spelen zoals het team van de jaren '90, het zou wat zijn. Daarom heb ik ook veel respect voor Sasja. Zij hebben tot voor enkele jaren altijd met een hele jonge ploeg moeten knokken om in eredivisie te blijven. En kijk wat ze met praktisch enkel jongens uit eigen streek opgebouwd hebben. Hasselt wil hetzelfde realiseren en ik ben er zeker van dat we op de goede weg zijn.”

Rob Kwanten

Welpen en pagadder ontmoetingsdag.

Nicolas Havenith, 22 ondertussen, heeft tijdens deze campagne vele waarnemers in positieve zin verrast. Zijn

David Van Dorpe

WIN FOR LIFE

SPONSORT

HET BELGISCH HANDBAL

Dameshandbal moet zich internationaal kunnen manifesteren

Met Anja Geusens gaat het goed. De Limburgse keeper, die haar handbalopleiding kreeg bij DHC Meeuwen en op jonge leeftijd enkele seizoenen bij Swift Roermond en Vlug en Lenig Geleen van het internationale handbal mocht proeven, heeft zich ook dit seizoen al meermaals in de kijker gespeeld. Handbal Xtra zocht haar op in de sporthal van Meeuwen waar ze onder leiding van Walter Peeten net een stevige keeperstraining afwerkte.

In België wordt de secure Anja bij de absolute top van de doelvrouwen gerekend. Zo werd ze ooit nog voor het nationale damesteam geselecteerd.

“Een fijne ervaring en vooral een mooie periode in mijn carrière. Het Belgische volkslied horen en de eer van je land mogen verdedigen. Daar doe je het tenslotte allemaal voor. Jammer voor de huidige generatie dat het nationale damesteam een stille dood is gestorven. Ons dameshandbal en het aankomend talent in het bijzonder verdient een kans om zich internationaal te manifesteren. Het dameshandbal in het algemeen kan er maar beter en sterker van worden,” aldus Anja Geusens.

Een uitstekende doelverdedigster, zo kan je Anja Geusens wel omschrijven. En dat talent heeft zij zeker niet van vreemden. In handbalmiddens is het misschien niet zo bekend, maar vader Louis was in zijn jonge jaren een erg getalenteerde keeper in de Limburgse voetbalreeksen. Dus ook bij de familie Geusens kruipt het bloed waar het niet gaan kan. “Als tienjarige maakte ik in Meeuwen op een speelse manier en via onze leerkracht lichamelijke opvoeding. Jo Winters, kennis met het handbal. Handbal sprak me onmiddellijk aan, vooral het fysieke maar ook de teamspirit. DHC Meeuwen speelde toen al handbal op een erg hoog niveau. En als aankomend speeltje droom je ervan om ooit deel te mogen uitmaken van zo een team.”

Nederlandse top

Vandaag is Anja Geusens (31) een certitude

onder de lat bij Intrust DHC Meeuwen. Maar Anja heeft, in de korte tijd dat ze in het Nederlandse tophandbal speelde, net dat beetje extra ervaring opgedaan dat op belangrijke momenten wel degelijk het verschil maakt.

“Toen ik gevraagd werd door een Nederlandse club wilde ik het daar ook gaan maken. Zo een kans krijg maar een keer in je leven. Die Nederlandse handbalperiode was prachtig. Al verloren we in een seizoen de Nederlandse beker- en de titelfinale, maar de winst van de Nederlandse supercup was top en maakte veel goed. Dat seizoen kreeg ik de titel van speelster van het jaar in Nederland, dat was de kers op de taart. Kortom, een schitterende periode.”

Collectief staat voorop

Ondertussen leerde Anja dat het elders daarom niet beter is. In Meeuwen weten ze dat talent wel te waarderen en terug in België bouwde ze bij Intrust DHC Meeuwen mee aan een jong en hecht team. Ooit waren kracht, spelinzicht en snelheid de troeven van DHC Meeuwen.

“Dat was onder meer zo in de tijd van de zusjes Vanwingh. Vandaag telt bij Intrust DHC Meeuwen vooral het collectief. We beschikken over een goede mix van ervaring en aankomend jong talent. Iedereen kan een doelpunt maken, maar iedereen neemt zijn verdedigende taken op. Volgens mij troeven om naar een hoger niveau door te groeien.” Het seizoen voor de DHC dames startte vrij rustig, in de eerste helft van het seizoen bleven ze hun wedstrijden winnen en in enkele topwedstrijden waren ze zelfs niet te stoppen.

“Na de winterstop hebben we die trend jammer genoeg niet kunnen doorzetten en kenden we een lichtje terugval,” zegt Anja, “dat heeft natuurlijk alles te maken met onze jonge veldbezetting. Maar op termijn zal en moet dat onze troef worden.”

Over de kansen van Intrust DHC Meeuwen in de bekerfinale (die bij het verschijnen van dit nummer reeds gespeeld zal zijn) blijft Anja eerder bescheiden: “Met de bekerfinale in

zicht hebben we ons in de competitie goed herpakt. Winnen tegen Visé zou voor onze groep en voor de club een mooie afsluiter zijn van een prima seizoen. Alhoewel, Visé heeft een complete ploeg waar alle posities goed zijn ingevuld. Toch wil bij Intrust DHC Meeuwen iedereen graag die bekerfinale winnen.”

Jeugd trainen

Bij DHC Meeuwen is iedereen het er over eens: als er iemand van het huidige team ooit de trofee van sportverdienste verdient komt doelvrouw Anja Geusens zeker in aanmerking. En dat terwijl Anja nog niet onmiddellijk aan stoppen denkt.

“Je speelt nog altijd graag wedstrijden. Als die belangrijke wedstrijden er aan komen, zoals nu de play-offs en de finale van de beker van België, dan kriebelt het en steekt de gezonde stress de kop weer op.”

Op termijn wil Anja het wat rustiger aan doen, al wil ze niet van afbouwen spreken. Haar opvolgers binnen de club zijn onder meer Jessy Baeten en Liese Kennen. Op training zijn ze elkaars sparringpartners. “Intrust DHC Meeuwen wil die ervaring graag binnen de club houden. Maar ambitie om trainer te worden, een senioren- of beloften-

team te coachen, is nog te hoog gegrepen,” zegt Anja, “Daarvoor heb je meer bagage, ervaring en ook een bijkomende opleiding nodig. Coachen is meer dan alleen maar een ploeg opstellen. Misschien kan het wel binnen enkele jaren? Wie weet?”

Ondertussen zijn al enkele speelsters uit het seniorenteam aan de slag als jeugdtrainer, ook Anja. “Mijn voorkeur gaat vooralsnog naar het trainen van de jeugd. Specifiek dan keeperstraining voor pupillen, miniemen en onze kadetten. Als die jongeren iets willen meepikken van mijn twintig jaar lange handbalervaring, ben ik best tevreden,” besluit Anja. **Roger Dreesen**

Massahysterie in Kroatië

Dat Frankrijk wereldkampioen werd door in de finale Kroatië te verslaan is een resultaat dat algemeen verwacht werd en waarmee uiteindelijk ook het gastland vrede moest nemen. Polen brons, Denemarken vierde, Duitsland pas vijfde en Zuid-Korea als eerste niet Europees land op de 12de plaats. Tot daar enkele naakte gegevens, maar die kan iedereen terugvinden op de site van de IHF. Wat je daar niet terugvindt is wat zich buiten het veld afspeelde, de sfeer, de anekdotes. Dat is wat wij nu willen vertellen.

Heksenketel

Wij beleefden in Zagreb het WK vanaf de hoofdronden en waren met meer of minder gepassioneerde aandacht getuige van alle matches van hoofdronde I. De belangrijke wedstrijden van hoofdronde II kregen we aangeboden via een groot tv-scherm waarop alles wat in Zadar gespeeld werd te zien was. In totaal 17 wedstrijden op 9 dagen (inclusief rustdagen) en wij vielen zelden of nooit in slaap. 'Wij', dat waren vier Belgen (Roger Vinck, Luc Uten, Erwin Dirikx en ondergetekende) die samen met nog ongeveer 1500 andere buitenlanders hun weg zochten tussen de 15 000 Kroaten die telkens als hun ploeg speelde voor een oorverdovende en helse sfeer zorgden.

Een eerste indruk van de enorme populariteit van handbal in Kroatië, en de manier waarop de eigen ploeg op handen wordt gedragen, kregen we tijdens de busrit van de luchthaven naar centrum Zagreb. We reden door onbevoord gebied waar om de dertig meter grote reclamepanelen aangebracht waren. Elk derde aanplakbord was voorbehouden voor het WK handbal: met een ploegfoto of bepaalde vedetten levensgroot in beeld gebracht.

Op het centrale plein in de stad stond een reuzentent, met standjes voor eten en drinken, speciaal voor handbalek Zagreb opgetrokken. Blickvanger was een levensgroot kartonnen beeld van Balic die reclame maakt voor biermerk Bavaria. Iedereen die zulks wilde -en dat waren er heel veel- kon naast deze kartonnen Kroatische vedette plaatsnemen en zich met zijn idool laten fotograferen. Na

een van de laatste wedstrijden stapten drie tienermeisjes de bus op met zo'n kartonnen Balic. Dorgelukkige kinderen en foto's langs alle kanten.

In de gloednieuwe sporthal waar Kroatië in hoofdronde I telkens de derde en laatste wedstrijd van de dag speelde, werd de eerste match gespeeld voor pakweg 1000 toeschouwers. De tweede begon met gemiddeld 1000, maar eindigde met ruim 12 000 kijkers. Voor de derde en laatste wedstrijd waren de tribunes in blokjes van rood-wit gekleurd en maakten ruim 15 000 dolle supporters zoveel lawaai dat het schrille scheidsrechtersfluitje nauwelijks of vaak niet te horen was.

Mee- en tegenvallers

Meevallers waren ongetwijfeld Slovaakije, Hongarije en Zuid-Korea. Slovaakije schakelde in de Europese voorronde van het WK met Slovenië een van de medailliefavorieten uit en plaatste zich voor de eerste keer in zijn jonge geschiedenis voor een WK.

Hongarije zorgde voor fris en snel handbal, afgewisseld met explosieve kracht. De boomlange (2,09 m.) 28-jarige opbouwer en sterspeler Nagy -sinds zijn 18 jaar bij Barcelona- was de absolute blickvanger van het team. Pivot en ouderdomsdeken Gal zorgde met zijn 1,93 m en 115 kilogram voor spektakel op de zesmeter.

Nog een team dat op ons een enorme indruk maakte was Zuid-Korea. Wie zich uitsluitend verwachtte aan snelle tegenstoten en agressief verdedigen, deed de Aziaten onrecht aan. Fel en hoog verdedigen blijft, snelle tegenaanvallen eveneens, maar die jongens hebben ook enkele kleerkasten in hun rangen die van op tien meter keihard raak kunnen treffen.

Tegenvallers waren er vooral in de voorronde: met name van Tunesië, Spanje en Rusland mocht toch wel meer verwacht worden. Ook Duitsland moest voor de derde keer op rij met lege handen huiswaarts. De Mannschaft van Heiner Brand had wel een verjongingskuur ondergaan en enkel Jansen (1976) en Roggisch (1978) staken nog boven de 30 uit. Duitsland had in Hoofdronde II tot in de slotseconden

van de laatste wedstrijd kans om de halve finale te bereiken, maar moest met lede ogen toezien hoe Polen Noorwegen klopte. Voor Duitsland betekende dat meteen geen finale. Bij de Mannschaft was het weer opvallend dat sterspelers als Hens en Kraus het einde van het toernooi (opnieuw) niet haalden wegens blessure.

Uitbollen en sensatie

In hoofdronde I was de beslissing na twee wedstrijddagen reeds gevallen. Kroatië en Frankrijk hadden zich al geplaatst voor de halve finale zodat op de laatste dag nog enkel Hongarije - Zuid-Korea voor spanning zorgde. Hongarije won met 28-27 en werd daarmee derde in zijn hoofdronde. Kroatië klopte voor een vol huis Frankrijk, maar in deze wedstrijd bleven heel wat basisspelers van beide ploegen op de bank. Inderdaad, in deze partij was het echt uitbollen...

Sensatie in hoofdronde II. Polen en Noorwegen telden na twee speeldagen elk 4 punten, Duitsland had er 5. Op de slotdag speelde Duitsland tegen Denemarken, verloor met 25-27 en bleef op 5 punten hangen. De wedstrijd

Noorwegen - Polen moest dus de beslissing brengen. Indien Noorwegen en Polen gelijk speelden ging Duitsland naar de halve finale dankzij een beter doelgemiddelde. Als Polen of Noorwegen won, waren zij bij de laatste vier.

Twintig seconden voor tijd was de stand in Polen - Noorwegen 30-30 en was Duitsland virtueel geplaatst. De Noorse coach vraagt dan een time-out, haalt zijn doelman van het veld en stelt een zevende veldspeler op (met zijn nummer, maar met een hesje van een andere kleur over zijn speel T-shirt, dus alles reglementair in orde). Noorwegen heeft balbezit en probeert met 7 veldspelers de ultieme aanval met succes af te ronden. Drie seconden voor tijd verliezen de Noren op een stuntelige manier de bal en kan een Poolse speler vanaf zijn eigen zesmeterlijn de winninggoal in het lege Noorse doel werpen. Polen wint met 31-30 en mag naar de laatste vier. De Noren vallen zwaar ontgoocheld en met dikke tranen tegen de grond. En Duitsland is uitgeschakeld voor de halve finale.

Organisatie goed, ... vooral voor de Kroaten

Voor de organisatie van een EK of WK probeert het organiserende land steeds met 'het beste ooit' uit te pakken. Ook Kroatië deed mee aan deze wedloop, maar 'beter kan niet' zul je zeker niet bij monde van niet-Kroatische toeschouwers vernemen.

Van de reeds vernoemde vier Belgen hadden twee jongens geen tickets voor de speeldag om de plaatsen 5 tot en met 12. Niet getreurd, daar zouden we wel aan geraken. Voor alle zekerheid belden wij 's morgens naar de dienst media om kaarten te bestellen. Tot onze grote verbazing hoorden wij dat alles uitverkocht was. Een groot succes, vooral omdat Kroatië die dag niet speelde. Geen nood, wij vertrokken tijdig en zouden in de buurt van de sporthal waarschijnlijk wel kaarten kunnen kopen. Onze verbazing werd nog groter dan een uur voordien toen wij aan de kassa een file van ruim 200 meter zagen. Er waren dus nog wél kaarten te koop, er waren nog meer mensen die tickets wilden. Maar dat wisten ze bij de dienst media blijkbaar niet en aan het openen van meer dan een kassa had duidelijk niemand gedacht.

Eens binnen in de zaal begrepen wij er helemaal niks meer van. Omdat heel wat minder toeschouwers verwacht werden, had men het bovenste gedeelte van de tribunes gesloten gehouden. De supporters van Duitsland, Noorwegen, Macedonië, Slowakije, Servië, Zweden, Hongarije, de vier Belgen en de twee Zuid-Koreanen zaten op de beste en duurste plaatsen, die voor die dag wel goedkoper waren. Tot onze grote verbazing stond in het bovenste gedeelte -waar dus geen mens zat- bij

elke deur een steward. Die bleef daar zowaar de hele dag het volk tegenhouden ... dat er toch niet was.

Voor de slotceremonie werden de ruim 15 000 toeschouwers (een uitverkochte zaal) gedurende een uur aan hun lot overgelaten. Het opstellen van het ereschavot, het leggen van de rode loper, het plaatsen van de micro's en het aanbrengen van de linten die de fotografen op afstand moesten houden, was het enige wat wij te zien kregen. De jazzdansgroep en de acrobatische gymnasten die een hele week tijdens time-outs of rust voor verpozing hadden gezorgd, waren blijkbaar niet doorbesteld.

Om kort te zijn: wij zagen reeds heel wat beter dan het Kroatische 'beter kan niet'.

Euforie, ontgoocheling en slot

Begrijpelijke euforie bij het Franse legioen dat oververdiend goud behaalde. Een overwinning die door handbalkenners verwacht werd en velen vragen zich nu reeds af wie 'les Bleus' van het volgende goud zal kunnen houden. 'Zilver win je niet, goud verlies je'. Die uitspraak kwam van een Belg, maar werd achteraf door de Kroaten bevestigd middels de diepe ontgoocheling die je rond de gigantische sporthal en in heel Zagreb met de ellebogen kon aanvoelen.

Tijdens ons busritje van centrum Zagreb naar de luchthaven reden wij opnieuw door die onbewoonde wijk met om de dertig meter grote reclamepanelen. Op geen enkel bord was nog een spoor van het WK handbal terug te vinden. Zilver was waarschijnlijk geen affiche waardig.

Michel De Clerq

Belgie – Macedonië: Fasten Seatbelts!

Handtekeningenjagers op post...

Op zondag 22 maart spelen België en Macedonië om kwart over twee tegen elkaar in Herstal. Macedonië was een opvallende aanwezige op het afgelopen WK in Kroatië. Handbal is een staatszaak geworden in het kleine Balkanland. Als de Nationale ploeg speelt valt het leven er even stil. Stampvolle zalen, flinke sfeer, en de spelers zijn nationale helden. Het Joegoslaviëse handbal is een van de exponenten van de stelling dat de splitsing van een land niet noodzakelijk een vermindering van het aantal medailles en deelnames aan grote toernooien met zich meebrengt. Dat ex-Joegoslavië een land is met een schitterende (ploeg)sportcultuur is een

open deur intrappen, maar zowel Servie, Kroatië, Macedonië, Slovenie, Bosnie en sinds kort ook Montenegro hebben zich een plaats verworven in de brede Europese handbaltop en subtop.

Absolute superster van het Macedonische team is zonder twijfel ene Kiril Lazarov. Deze linkshandige krachtpatser van 1 meter 93 is intussen 28 jaar, en maakte zijn debuut voor de Macedonische Nationale Ploeg in 1997... uitgerekend in en tegen België als 17-jarige. Nadien ging het snel met Lazarov. Hij verhuisde eerst van Pelister Bitola in Macedonië naar Badel Zagreb in Kroatië. Met die ploeg haalde hij in 2000 en 2001 de dubbel. Daarna trok hij naar de Hongaarse topclub Fotex Veszprem waarmee hij ook drie jaar na elkaar de dubbel haalde. In 2005 werd hij ook in heel Europa een ster als topschutter van de Champions League met 85 treffers. Het leverde hem aanbiedingen op van onder meer Magdeburg en Barcelona, maar hij koos voor een terugkeer naar Zagreb. Hij herhaalde zijn huzarenstukje om topschutter van de Champions League te worden, deze keer met 96 treffers. Hij moest de eerste plaats wel delen met Olafur Stefansson van Ciudad Real, die wel 4 wedstrijden meer kon spelen, omdat zij het tot in de finale schopten.

Op het WK in Kroatië was Lazarov ook een opvallende schutter. Hij loodste zijn ploeg naar de tweede ronde, onder meer door winst tegen de latere bronzen medaille winnaar Polen, Algerije, Rusland en Korea. Macedonië verloor van Tunesie, Duitsland, Noorwegen, Denemarken en Servie, en eindigde op de elfde plaats. De Macedoniërs konden in Zadar overigens rekenen op massale steun van de eigen supporters, voor wie het niet te ver was. En passant verbrak Lazarov het record (85 doelpunten op het WK in IJsland, 1995) van Kyung Shin Yoon, de legendarische Koreaanse rechteropbouw, door liefst 92 keer te scoren in 9 wedstrijden. Hij is dus WK topschutter aller tijden. Zelf vindt Lazarov het allemaal maar bijzaak. "Ik kan maar zo veel scoren omdat het team voor een stuk speelt in functie van

mijn shotkracht. Handbal is een teamsport, en een team is maar zo sterk als de zwakste schakel. Omdat we een sterke ploeg hebben bereikten we de eindfase van het WK, en ik hoop niet voor het laatst!" verklaarde hij tijdens het WK. By the way, Lazarov was ook de meest productieve leverancier van assists van het toernooi, met 39 stuks in 9 wedstrijden!

En hoe kijkt de bondscoach naar de komende wedstrijd? Is Macedonië een éénmansploeg? Robert Nijdam: "Zeker niet. Lazarov is een schitterende speler, die elke coach zou willen, en die ook alles over heeft voor zijn Nationaal Team, maar die ploeg is ook in de breedte heel sterk. Wij gaan voluit voor die wedstrijd, ik ben benieuwd naar het potentieel van enkele nieuwe jongens, we hebben nu ook de tijd

gehad om aanvallend wat te werken, maar iedereen moet proberen van de wedstrijd te genieten: spelers en publiek. Door het Nationale Team komen die wereldtoppers naar België, dan moeten we er ook alles uithalen wat we kunnen. Maar ik ga geen individuele dekking spelen op Lazarov. Dat zou weinig zin hebben voor ons: wij moeten eerst leren consequent systemen te spelen, ik bekijk deze wedstrijd ook niet op zich maar in een langer proces. Wat niet wil zeggen dat we niet zullen variëren in verdediging, natuurlijk. Het kan best zijn dat we bij een overtalsituatie of in geval van nood even individuele dekking gebruiken, maar verdedigen doe je voornamelijk als groep, binnen een bepaald systeem. Ik kijk in alle geval uit naar de confrontatie!"

David Van Dorpe

Outfit Nationale Ploeg te verkrijgen

Dé nieuwe rage bij de paashaas.

Iets te vieren? Goed rapport? Nog een cadeautje te goed van de Sint, voor Kerstmis, Nieuwjaar of je verjaardag? Vraag de originele shirt en short van de Nationale Handbalploeg, voor ze zelf aankomen met iets dat je eigenlijk niet wil!

- Afhalen op de VHV of direct meenemen 50 euro - 068-0829400-77 of contant bij afhalen
- Opsturen naar huis: 55 euro. Stort 55 euro op rekening nummer 068-0829400-77 van de VHV, en vergeet je adres en de gewenste maat niet te vermelden!

Inlichtingen? Bel 011 870 902 of mail naar vhv@handbal.be

Welke maten zijn er te krijgen?

Beschikbare maten in zwart:
128, 140, 152, 164,
XS, S, M, L, XL, XXL, XXXL.

Beschikbare maten in wit & rood:
L, XL, XXL, XXXL

Bestel je outfit bedrukt met je naam en favoriete nummer bij:

www.handbalshop.be

UNITED TELECOM

een voor handbal

Mobiele Telefontie

- Bel de hele dag door aan **éénzelfde daltarif**.
- Behoud **gratis** uw bestaand gsm-nummer.
- U blijft **bereikbaar**, ook tijdens de activeringsperiode.
- eenvoudig en **transparant tarief**

Vaste Telefontie

- Er zijn **geen aansluitingskosten**.
- U **behoudt** uw bestaande nummer(s).
- U moet geen bijkomende nummers/codes vormen.
- De overeenkomst is ten allen tijde opzegbaar zonder extra kosten.
- **Bespaar** nationaal tot 35%, naar gsm tot 47%, internationaal tot 79%.

- **Vaste lijn + ADSL**
- **Zonder Belgacom-factuur**
- **Eén vast bedrag** per maand
- **Onbeperkte downloadcapaciteit***

ADSL MAX

- ADSL tot 4Mbps
- **24,90 €**
- Download: + 0,99 €/GB

Meer info? Tel: 016/44 92 31

WWW.UNITED-TELECOM.BE

Robert Vandenbroeke: de stille kracht achter onze arbitrage...

Robert Vandenbroeke een handbalpionier noemen is een open deur instampen. Uiteraard is hij een pionier van onze sport, zelfs één van de langstlevende. In 1958 stond hij mee aan de wieg van Olse Merkssem, net als Sasja in hetzelfde jaar ontstaan uit atleten. Gedurende vele jaren was hij speler bij de 'Edwardjes', tot hij in 1971 een scheidsrechterscursus mocht volgen. Het begin van een lange carrière in de arbitrage...

'Handbal stond toen nog altijd in de kinderschoenen en er was een enorme behoefte aan scheidsrechters,' begint Robert Vandenbroeke zijn (levens)verhaal. 'In die periode waren zelfs Nederlandse arbiters gevraagd om de nationale competitie te depanneren. Het was trouwens de Nederlandse toenmalige topscheidsrechter Habraken die de cursus gaf. In februari 1972 behaalde ik mijn scheidsrechtersdiploma. Ik mocht rechtstreeks starten in de hoogste reeks, toen eerste nationale. Voor mij werd het meteen een topper, Avanti-Eupen, achteraf bekeken een complete mispoes. Maar uit die mislukking heb ik ook enorm veel geleerd. En nadien is alles in de juiste plooi gevallen. Ik heb samen gefloten met Jean Wens, Ludo Vanackere, zelfs met Paul Monet en Viatour. Er waren toen immers nog geen vaste koppels gevormd, je werd steeds aangeduid met een andere scheids van hetzelfde niveau. In de eerste helft van de jaren '70 ging dat zo. Maar uiteindelijk werd ik een vast koppel met Leon Cooreman, tot die gestopt is, daarna met Hugo Derijcke en finaal met Eddy Senecauc.'

Intussen is Robert Vandenbroeke sedert '71 onafgebroken in de arbitrage actief. In 1989, toen hij 50 werd, floot hij zijn laatste wedstrijd.

'Ik ben dan voorzitter geworden van het provinciaal scheidsrechterscomité Antwerpen en heb een heel nieuw comité opgericht. Dat klikte ook meteen. Later heb ik nieuwe, jongere scheidsrechters aangetrokken in ons comité en hebben we een bijzondere inspanning geleverd om jeugdscheidsrechters te

vormen. En dat is een enorm succes geworden in Antwerpen, misschien wel toonaangevend voor de andere provincies.'

Herinneringen

Als we Robert Vandenbroeke vragen naar goede en minder goede herinneringen aan zijn rijkgevolle carrière moet hij niet lang nadenken. Zeker niet over de meest pijnlijke gebeurtenis...

'Mijn minst leuke, eerder dramatische herinnering is ongetwijfeld de dood van Jean Wens. Dat was in november 1976, tijdens de wedstrijd Herstal-Avanti. Hij was niet alleen mijn partner, hij was ook een vriend van jaren. Ik kende zijn familie heel goed, we hadden nog samen atletiek gedaan. Jean Wens zakte plots ineen op het terrein, kon niet meer gereanimeerd worden en overleed ter plaatse. Dat is een traumatische ervaring die je niet zo gauw vergeet, dat kan ik je verzekeren.

Mijn beste herinnering zijn de vele internationale wedstrijden die ik heb geleid. Want in die tijd was er nog een afspraak dat de beste Belgische refs. ook wedstrijden van de nationale ploeg floten. Zo heb ik België tegen Israël, Japan, Rusland, en ook internationale ontmoetingen van clubteams gefloten. Ik heb al bij al toch een aardig internationaal palmares bijeen gesprokkeld. Maar misschien wel de mooiste herinnering is de afscheidswedstrijd van Sus Weyn in 1976, Sasja tegen de toenmalige Europese grootmacht Gummersbach, met Joachim Deckarm en Heiner Brand. Ik leidde die wedstrijd samen met Hugo Derijcke in een afgeladen Wilrijkse sporthal. Dat was genieten, echt waar, een absoluut hoogtepunt voor het handbal van toen. Het werd 15-24 voor de Duitsers, die zonder hun topvedette Klaus Wunderlich speelden. Wunderlich was er wel bij in Neerpelt, toen daar een wedstrijd werd georganiseerd tussen Sporting en een zogenaamd Blauw Ploegske, met heel wat topvedetten van het toenmalige handbal. Onder meer de Pool Jerzy Klempel. Die match heb ik ook gefloten. Ja, onvergetelijk hé...'

Over arbitrage gesproken...

Intussen is Robert Vandenbroeke hét lid van het scheidsrechterscomité van de VHV met de grootste staat van dienst. Als jaren trouw ten dienste van de arbitrage en tijdens het week-end waarnemer-controleur voor een of andere wedstrijd. Robert is iemand die in de schaduw werkt, nooit in de spotlights. Maar ook iemand die met kennis van zaken een oordeel kan vellen over de arbitrage anno 2009...

'Om te beginnen hebben wij momenteel enkele duo's met internationale reputatie. Ik denk dan aan Evers-Kums en Riga-Thomassen. Er zijn ook koppels die te oud zijn om alsnog internationaal te kunnen functioneren, maar toch dat niveau halen. De Moor-Everaert, bijvoorbeeld. Maar de toekomst van onze arbitrage is ongetwijfeld verzekerd. Er zijn momenteel enkele koppels actief die nog erg groen zijn, maar meer er meer ervaring opdoen. En die eerlang klaar zijn voor het grote werk. Af en toe worden ze nu al ingezet in ere-divisie. Dat verloopt met vallen en opstaan, maar enkel op die manier kun je als ref. ervaring opdoen. Je mag die jonge scheidsrechters ook niet te snel voor de leeuwen gooien, anders verbranden ze. Maar je zult meer en meer onbekende namen van scheidsrechters zien verschijnen in de nationale reeksen. Dat is een groeiproces waar we momenteel hard aan werken. Maar het moet geleidelijk gebeuren. Dus zeker niet te vroeg ere-divisie ...

Ik herhaal, er is talent op komst hoor, er is voldoende capaciteit. Eerlijk gezegd moeten we ons afvragen binnen het scheidsrechterscomité of we in ere-divisie niet met te veel koppels bezig zijn. Zodanig dat de meest ervaren scheids maar alle drie weken een wedstrijd leiden, begrijp je? Ach, ik zou het niet meteen een luxeprobleem noemen, maar we moeten ons toch beraden over verhoogde inzetbaarheid van onze top.

Het klopt dat het internationaal makkelijker is om een wedstrijd te leiden dan in de nationale competitie. De verklaring ligt voor de hand: in onze ere-divisie kent elke arbiter elke speler. Sommige spelers sleuren een reputatie met zich mee, ze hebben al eens een akkewietje gehad met die of gene scheids. Iedere ref kent de manier van spelen van elke ploeg, of de kwaliteiten en gebreken van elke speler. Internationaal vertrek je met een blanco blad. Bovendien is het technisch niveau veel hoger dan in de Belgische competitie, dus makkelijker te fluiten en afstand te houden met de spelers.'

Recrutering

Vanuit het provinciaal scheidsrechterscomité Antwerpen werd enkele jaren geleden een project gelanceerd om jeugdscheidsrechters te vormen. Dat wervingsprogramma verloopt volgens een stappenplan. Alles begint met een cursus jeugdscheidsrechter.

Robert Vandenbroeke: 'Van ons comité gaat naar elke jeugdwedstrijd iemand kijken om de nieuwe scheids te begeleiden en te beoordelen. Wij evalueren achteraf alle cursisten en selecteren de beste koppels voor een jeugdturnooi. Als ze voldoen vragen we om een juniorscursus te volgen. Van die cursisten kunnen we dan weer koppels selecteren voor de regio's en de dames. Zo kunnen jonge scheidsrechters stapsgewijze doorgroeien. We zijn nu een viertal jaren bezig met deze gestructureerde aanpak en het resultaat is verbluffend. Uiteraard kost zo'n opleiding geld. Via het Jeugdsportfonds Camille Paulus beschikken we over een bescheiden subsidie om een en ander te financieren. Zo gebeurt in Antwerpen de begeleiding van die cursisten door ervaren scheidsrechters, niet zoals in andere provincies door trainers of medewerkers van clubs. Nee, jeugdscheidsrechters moeten door scheidsrechters geëvalueerd worden. En dat

lukt ons voortreffelijk. Het is een hele stap voorwaarts. Nu is het enkel een kwestie van die mensen te sensibiliseren om scheidsrechter te blijven.'

Streng maar rechtvaardig

Robert Vandenbroeke is een brave, rustige man. Iemand die geen vlieg kwaad doet. Als scheidsrechter droeg hij al die reputatie mee, als waarnemer-controleur is dat niet anders. Of hij in die hoedanigheid niet eens uit zijn sloffen moet schieten?

'Ik ben misschien uiterlijk een hele rustige man, maar dat betekent niet dat het innerlijk zo is. Als voorzitter van het scheidsrechterscomité moet ik wel de teugels in handen houden, de reglementen toepassen, streng maar rechtvaardig oordelen. Je werkt immers met spelregels die constant evolueren en in vele gevallen voor interpretatie vatbaar zijn. Ik kan over 't algemeen op een rustige manier de te volgen lijn uitzetten. Ik moet daar niet eens mijn stem voor verheffen. Ook niet tijdens een wedstrijd, als waarnemer. Het reglement is duidelijk, het móet gerespecteerd worden. De evaluatie van de arbiters gebeurt

ook in alle sereniteit. Wij volgen ook de bij-scholingen van onze internationale refs. Het zijn die richtlijnen waarover een waarnemer-controleur moet waken tijdens de nationale competitie. Dat zijn richtlijnen van de EHF. Inderdaad, voor die opdracht is een ruime ervaring vereist. Die controleurs zijn altijd oud-scheidsrechters. Als leek zou je nooit aangaard worden, hoe uitgebreid je reglementenkennis ook moge wezen. Je moet immers een wedstrijd kunnen lezen en zelf aanvoelen hoe de arbiters de wedstrijd beleefd hebben. Dat buikgevoel heb je niet als buitenstaander ...
Hoelang ik nog wil meedraaien?

Kijk, in '89 is Robert Xhonneux als chef-scheidsrechter gestart met een nieuw comité. Ik ben toen mee op de kar gesprongen en nu nog steeds actief lid. Eerlang zijn er opnieuw verkiezingen en als hij herkozen wordt is dat andermaal voor vier jaar. Wel, ik voel me zeker nog bekwaam genoeg om me verder in te zetten voor onze arbitrage. Als de gezondheid het toelaat, zeg ik er altijd bij, maar tot op heden is dat geen probleem. Het is vooral belangrijk dat een chef-scheidsrechter zijn eigen ploeg samenstelt. Een ploeg waarin hij vertrouwen heeft. Dus ik ben zeker nog niet aan het einde van mijn bobijn. Maar het wordt stilaan wel een full time job van aanduidingen en afmeldingen. Want ik sta erop dat in elke reeks voor elke wedstrijd scheidsrechters aangeduid moeten worden. Daar hebben we lang genoeg voor gestreden, dat mag in geen geval worden afgebouwd. Intussen kwamen er ook redelijke vergoedingen voor de arbiters, nog niet hoog genoeg, maar... 't is crisis hé... '

Cois Van Aelst

De kandidaten stellen zich voor...

Tijdens de statutaire algemene vergadering (SAV) van de VHV op 27 maart in Hasselt wordt een nieuwe Raad van Bestuur (RvB) verkozen. Sommige leden zijn kandidaat om zichzelf op te volgen, andere zijn uittredend en niet meer verkiesbaar. Vandaar enkele nieuwkomers, verse kandidaten voor een zitje in de RvB. We stellen ze aan u voor...

Marc D'Hooge

Marc D'Hooge is een handbalsoldaat van vele oorlogen. Hij is ruim 40 jaar in diverse hoedanigheden actief in de handbalsport. Speler, jeugdtrainer, scheidsrechter, bestuurslid,... deze 61-jarige Antwerpenaar heeft vele wtertjes doorzwommen.

'In ben destijds als speler begonnen bij Antwerpse, later ook als scheidsrechter. Na de fusie met Stenor, waaruit Stenant is ontstaan, ben ik korte tijd noodgedwongen gestopt met handbal. Tenslotte ben ik bij Uilenspiegel beland en daar meteen opgenomen als medewerker. Intussen ben ik al ruim 20 jaar clubsecretaris van de Uilen, maar nu toch bezig aan mijn laatste seizoen. Er moet aflossing van de wacht komen, dat is zo met het clubbestuur afgesproken. (heftig) Nee, heeft helemaal niks te maken met de belabberde situatie waarin Uilenspiegel zich bevindt. Ach ja, de degradatie kan niet meer ontweken worden, maar dat is geen catastrofe voor de club hoor. Onze jeugdwerking loopt als een trein, onze toekomst is verzekerd. Maar qua beleid is er ook behoefte aan opvolging. En nu er jonge mensen bereid zijn de fakkel over te nemen is het voor mij een uitstekend moment om een andere uitdaging te zoeken.'

En die hoopt Marc D'Hooge te vinden in een bestuursfunctie binnen de VHV. Of hij even zijn beweegredenen voor die kandidatuur wil toelichten...

'Ach, eigenlijk ben ik al heel lang geïnteresseerd in een beleidsfunctie binnen de VHV. Helaas ontbrak het mij aan de nodige tijd om Uilenspiegel en VHV te combineren. Want als ik iets doé wil ik het ook goed doen, snap je? Daarom stap ik ook sterk gemotiveerd in dit nieuwe avontuur. Mijn visie? Wel, om te beginnen wil ik werken aan een realistisch beleid voor zowel topsport als breedtesport. De

cel topsport binnen de VHV is goed bezig: de topclubs boeren goed, er wordt werk gemaakt van de nationale ploeg, de Beneliga raakt stilaan op dreef, kortom ons tophandbal zorgt voor de nodige uitstraling. Maar ... daarnaast mogen de kleinere clubs niet verwaarloosd worden. Want die clubs onder eredivisie maken nog steeds het leeuwendeel uit van de federatie. En voor die clubs is er nog heel wat werk aan de winkel. Structuur geven, helpen bij het beleid, de jeugdwerking stimuleren, informatie vertrekken, ... er is werk genoeg om ook die clubs sterker en groter te maken. Ook een waterdichte en overzichtelijke competitiestructuur is noodzakelijk. En tot slot, het aanpassen van het huidige transfersysteem via politieke weg. En daarmee bedoel ik dat extravagante financiële eisen van spelers vermeden moeten worden. Zeker in de lagere reeksen ben je als club nooit zeker van je ploeg voor volgend seizoen. Als club ben je afhankelijk van de goodwill van je spelers. Ook in het handbal zindert het Bosman-arrest nog na. Een programmapunt om aan te werken, geloof me... Kijk, ik heb heel wat ervaring met de werking van zo'n doordeweekse kleinere club. Die ervaring wil ik rendabel maken voor de VHV. Een beleid uitzetten vraagt inzet en geduld. Maar het kan, hoor, kijk maar naar de jeugdwerking van Uilenspiegel. Die heeft ook bloed, zweet en tranen gekost, maar het rendeert.'

Als hij verkozen raakt verwacht Marc D'Hooge vanwege de VHV een luisterend oor en vooral een daadkrachtig beleid in functie van de clubs. 'De VHV is er voor de clubs, niet omgekeerd,' besluit Marc D'Hooge, die tot slot zijn enorme waardering uitdrukt voor Hubert Blootacker. 'Ondanks alle obstakels en bijwijlen tegenwerking is hij er als voorzitter toch in geslaagd een degelijk beleid te voeren en op vele discussiepunten een consensus te bereiken. Zijn opvolger wacht geen gemakkelijke taak...'

Tony Bielen

Tony Bielen is geboren en getogen Limburger en dat is te horen aan zijn typische gezapige manier van praten. Ook hij heeft een rijkgevuld handbalverleden, weliswaar uitsluitend

als clubbestuurder. Initia Hasselt is zijn biotoop, secretaris zijn hoedanigheid.

'Ik ben bij de club gekomen in 1986, via de kinderen. Ik heb drie jongens en een meisje die bij de club aansloten. Wouter is ongetwijfeld de meest bekende. Zo ben ik erin gerold, eerst als begeleider, dan in het jeugdbestuur, later in het clubbestuur. En in 1997 werd ik secretaris. Sedert 1988 ben ik ook actief als scheidsrechter. Ik heb bovendien 20 jaar in het PK Limburg gezeteld, waar ik me bekommerd heb over de commissie kampioenschappen.'

Tony Bielen weet dus waarover hij praat als hij postuleert voor de RvB. Wat is zijn motivatie om een bestuursfunctie te ambiëren?

'Wel, ik ben gepensioneerd en heb ik dus meer vrije tijd. Dat is een eerste reden om me ten dienste van de VHV te stellen. Twee, ik ben thuis in de organisatie van kampioenschappen. Via via heb ik ook vernomen dat de VHV plannen heeft om een handleiding voor beginnende clubsecretarissen samen te stellen. Als ervaringsdeskundige kan ik daarin een serieus steentje bijdragen. Inderdaad, ik heb al een missie. Men heeft mij al officieus een opdracht gegeven. Of ik een bepaalde visie heb op het beleid? Ach, ik wil alleen maar helpen. Ik ben geen beleidsstrateeg, wel een doëner. Toekomstige clubsecretarissen op weg helpen is een werk van lange adem, dat schuif je niet in de schoenen van één persoon. Daar moet je een team voor maken, met gedreven mensen. En als ik dan toch een visie moet poneren, dan refereer ik naar die van Initia Hasselt: de jeugd alle mogelijke kansen geven. Daar wil ik me ook voor inzetten. Ik denk vooral dat ik de VHV ervaring kan bijbrengen. Er zit een jonge beleidsploeg klaar, waarvoor ik bewondering heb en die ik zeker het nodige krediet wil geven. Maar soms zal

die ploeg zich onwennig door bepaalde problemen moeten worstelen, wat logisch is. Ik wil die ploeg een ruggengraat geven, mijn ervaring ten dienste stellen van hun enthousiasme. Als return van de VHV verwacht ik eigenlijk niets. Ik wil helpen, meer niet... En ik heb ook geen enkele ambitie om voorzitter te worden, evenmin een voorkeur voor iemand bepaald... Afwachten hoe de algemene vergadering verloopt dus.'

Piet Lips

Piet Lips is de enige echte vreemde eend in de bijt. Deze 46-jarige Oost-Vlaming bezit geen handbalverleden. Zijn enige binding met onze sport is zijn 17-jarige dochter.

"Het klopt dat ik helemaal geen handbalverleden heb, alhoewel... Ik heb ooit recreatief handbal gespeeld op de middelbare school. Ik ken dus wel iets van handbal, alvast genoeg om die sport enorm te appreciëren. Maar mijn dochter is door de handbalmicrobe gebeten. Zij speelt bij Hasselt en zit daar op de Topsportschool. En zo is bij mij de idee gegroeid dat het misschien niet slecht zou zijn om als complete buitenstaander, iemand die technisch noch organisatorisch veel van handbal afweet, een bestuursfunctie op te nemen in de federatie."

Piet Lips is bedrijfsleider van BettR Logistics, een (eigen) firma in de logistieke sector. Hij is een product van de Vlerick-school en bestuurslid van de Vlaamse Management Associatie (VMA). Een manager in het VHV-bestuur, is dat niet waar handballend Vlaanderen al jaren op zat te wachten?

"Je vertrekt natuurlijk vanuit de motivatie dat je iets wil bijdragen. In dit geval voor de VHV. Sport is een nobele activiteit. Als ik mijn dochter bezig zie bij Initia, de voldoening die van de meisjes hun gezichten straalt, dan zeg ik: handbal is toch een verschrikkelijk leuke sport. Een sport die absoluut gepromoot moet worden, die aandacht verdient. Goed voor de groepsgeest, goed voor de ontwikkeling, we moeten daar dus zoveel mogelijk mensen voor aantrekken. Nu stel ik vast dat er in ons land zowat 6000 handbalbeoefenaars zijn, terwijl dat een sport is die iederéén kan doen. Dus zijn we met veel te weinig. Via een goed gestructureerde promotiecampagne het ledenaantal opdrijven, dat zegt me wel wat..."

Piet Lips naar zijn visie op onze sport vragen is blijkbaar overbodig. Hij poneert zijn ideeën over handbal spontaan. Vanuit een heel andere invalshoek: die van een bedrijfsleider...

“Ik hoop het. Want zo'n ongebruikelijke invalshoek kan soms wonderen doen. Ik heb nog een aantal mandaten als lid van een raad van bestuur en als dusdanig ook recht van spreken. Een raad van bestuur heeft als prioritaire doelstelling beleidvoeren, géén operationele bekommernissen. Als zo'n raad van bestuur goed werkt zet die de krijtlijnen uit voor de toekomst én de manier waarop die doelstellingen bereikt moeten worden. Ik geloof zeer sterk in een raad van bestuur die samenwerkt en zich onvoorwaardelijk inzet om de gestelde doelstellingen te bereiken. Concreet: er zijn momenteel 6000 handballers, dat aantal moet omhoog, fors omhoog. Niet met 5%, nee met een serieuze toename als objectief. We moeten de lat hoog durven te leggen. Nee, ik wil daar nu geen cijfers opleven, misschien wel als ik verkozen ben. De strategie moet zijn: véél mensen bereiken, daaruit een aantal bekwame mensen recruteren voor de topsport als uithangbord. Verder veel meer instroom, opleiding, erkenning, ... vanuit die stevige basis de handbalsport verder uitbouwen. Want handbal moet absoluut méér mensen bereiken.”

Verkondigde de afscheidnemende VHV-voorzitter in het vorige nummer van Handbal Xtra nu niet dat 'zijn opvolger liefst iemand uit het bedrijfsleven zou moeten zijn, iemand vertrouwd met managementtechnieken...' ? Vliegt vanuit Eeklo een witte merel de VHV binnen ?

Piet Lips: 'Dat weet ik niet. Ik kan mij niet uitspreken over de andere leden van de raad van bestuur, ik ken die mensen niet, ik ken de werking niet. (lachend) Ik moet trouwens nog verkozen worden, ik spreek misschien wel voor mijn beurt. Maar stel dat het de wens zou zijn van de algemene vergadering dat ik verkozen word en het comité dat de voorzitter aanduidt kijkt ook naar mij, dan wil ik er wel over nadenken. Op voorwaarde dat ik gewaardeerd en erkend zou worden door de voltallige groep. Dat is het belangrijkste. Ik heb natuurlijk een achterstand. Ik ken het handbalwereldje nog niet zo goed hé. Voorzitter worden is misschien toch nog wat te vroeg voor een externe, volledig onbekende kandidaat. Maar dat is perceptie...

Kijk, ik heb niet meteen de ambitie om te zeggen: 'k zal ne keer tonen hoe het moet... Nee, de eerste ambitie van de nieuwe raad van bestuur moet zijn van een hecht team te vormen, een team dat er voor gaat, dat gestalte geeft aan een duidelijk beleid. Hoé dat moet gebeuren en wie welke rol speelt is niet prioritair. De voorzitter heeft daarin een belangrijke rol als uithangbord. En om die rol optimaal in te vullen heb ik momenteel wellicht te weinig tijd. Maar ik wil zeker een constructieve bijdrage leveren samen met de mensen die verkozen worden. En zeker mijn best doen om sturing te geven. Dat is de aard van het beestje hé ... Neem nu sponsoring. In deze benarde tijden van crisis heeft elke sport behoefte aan middelen. Wel, om sponsors aan te trekken is het soms belangrijker over een uitdagend project te beschikken, een uitdagende visie waar een sponsor zich kan achter scharen. Belangrijker dan concrete, onmiddellijke resultaten, geloof me. Het is belangrijker van uitdagend te zijn dan om te proberen, begrijp je? En aan zo'n project wil ik meewerken. Ach,... handbal is zo'n attractieve sport, het heeft een enorm potentieel...'

Freddy Lievens

Freddy Lievens is afkomstig van Vlaams Brabant. Hij is voorzitter van Groot Bijgaarden SK en zowat dag en nacht in de weer voor zijn club. Handbal is al meer dan 40 jaar zijn passie.

'Ik maakte kennis met handbal op 13-jarige leeftijd, in het Brusselse atheneum Jozef Bracops. Later ben ik naar Anderlecht verhuisd als speler en nog veel later heb ik de vereniging Groot Bijgaarden helpen opbouwen. Intussen zijn wij actief met zeven ploegen. We werken keihard als clubbestuur, dat klopt...' Freddy Lievens is altijd bestuurslid van GBSK geweest. De interesse voor een bestuursfunctie in de VHV sluimerde allang in hem. Nu achtte hij de tijd gekomen om zich ook effectief kandidaat te stellen.

'Ik denk dat de VHV altijd gemotiveerde bestuursleden kan gebruiken. Ik ben het overigens gewend om in comités te zetelen. Vandaar dat ik me ten dienste van de federatie wil stellen en mijn steentje bijdragen. Misschien is het ook wel verrijkend voor de raad van bestuur om eens een andere visie op handbal te aanhoren. Ik kom alleszins uit een kleine vereniging. Daarom denk ik aandacht

te kunnen vragen voor die kleinere ploegen, voor hun problemen. Als toekomstige voorzitter van het PK Vlaams Brabant vind ik dat ook onze regio aanwezig moet zijn. Elke provincie moet mijns inziens vertegenwoordigd zijn in de VHV. Er is alvast heel wat werk te doen om handbal in Vlaams Brabant een impuls te geven. Vroeger waren er achttien ploegen, nu blijven er drie over. Dankzij de komst van HC Leuven. Er is dus nog een enorme leegte die we moeten opvullen. Ik timmer al enkele jaren samen met André Vertommen aan die weg...

Wat ik van de VHV verwacht? Wel, ik hoop in de federatie een klankbord te vinden. Ik spreek niet alleen voor Vlaams Brabant hé, ik wil me inzetten voor de kleinere clubs in het algemeen. Want die hebben allemaal dezelfde problemen waar soms te weinig rekening wordt mee gehouden. Ik weet dat er plannen bestaan om de competitie te hervormen. De belangen van de kleinere clubs zullen daarin ongetwijfeld verdedigd moeten worden. Vandaar mijn kandidatuur...'

Cois Van Aelst

De eerste stap richting Topsportschool

Op 21 en 22 februari vonden de selectietesten voor de Topsportschool. Zaterdag werden de pupillen gewikt en gewogen in Hasselt, zondag was het de beurt aan de miniemen in Herentals.

Liefst 25 jongens en meisjes kwamen kennismaken met de Topsportschool op zaterdag. Zij zitten nu in het zesde studiejaar of het eerste middelbaar en kunnen instappen in de eerste graad. Hun reeds verworven handbalvaardigheden kwamen bij de testen aan bod, maar ook hun algemeen atletisch potentieel. Er werd gelopen, gesprongen, gedribbeld en gezweet door de kinderen, gechronometreerd, gemeten en genoteerd door de trainers van de topsportschool, met de vriendelijke hulp van enkele externe medewerkers. Guido Follon, Kris Moens, Joeri Vandevoorde en Gerrit Vertommen staken Linde, Hub en Martijn een handje toe. Robert Nijdam en Jelle Tack waren zaterdag met de Nationale Ploeg in Neerpelt op stage. De trainers waren tevreden over het potentieel van de aanwezige kinderen, die gestuurd waren door club- en selectietrainers of uitgenodigd waren door de VHV na een positieve scouting. En met kinderen van oa Izegem, Brugge, Gent, Waasmunster, Bugenhout, Haacht, Uilenspiegel, Hechtel, Kortesseem, Hasselt, Hechtel, Overpelt, Neerpelt, Meeuwen, Gingelom en Tessenderlo was heel Vlaanderen weer vertegenwoordigd. De ouders kregen intussen naar goede gewoonte ook een infosessie over de theoretische vakken en het internaat.

De volgende dag waren de ouders aan de beurt in Herentals. Instappen in de tweede graad (derde of vierde middelbaar) is al een stukje moeilijker, en er wordt dan ook omzichtig omgesprongen met de kandidaturen. Robert Nijdam, Jos Schouterden en Joeri Vandevoorde waren, samen met Linde, Jelle en Martijn, van de partij bij de testen, waar 11 miniemen aan meededen.

Gedurende de maand maart worden de resultaten verwerkt en worden de tussentijdse evaluaties gemaakt. Ook de leerlingen in spe en hun ouders hebben een maand om alles nog eens goed op een rijtje te zetten. Op 7 en 8 april volgt dan de definitieve selectie. Good Luck!

David Van Dorpe

Eerste Trainersdiploma op één weekend!

Een trainersdiploma is belangrijk. Daar zijn alle beleidsmakers het over eens. Een diploma is uiteraard geen garantie op een goede trainer, maar geeft wel aan dat de houder ervan een aantal belangrijke vaardigheden bezit. Het is ook niet zo dat iemand die geen diploma heeft daarom geen goede trainer zou zijn. Er zijn nog altijd een aantal hinderpalen om een diploma te verwerven. De cursus volgen vraagt bij voorbeeld een redelijke inspanning en tijdsinvestering: om te beginnen 56 uur voor de initiatorcursus. Om het mogelijk te maken deze tijdsinvestering wat te spreiden komt er een nieuw instapniveau, de Aspirant-Initiator. Wie dat diploma behaalde, bekomt vrijstellingen om later makkelijker initiator te kunnen worden. Een drempelverlaging dus. Gerrit Vertommen is sinds 1 januari de nieuwe Directeur Sportkaderopleiding van de VHV. Indien je graag via mail op de hoogte wil gehouden worden over één van de cursussen of je hebt vragen over de invulling en organisaties neem je contact op via gerrit.vertommen@handbal.be of 0486 90 67 46.

Gediplomeerde trainers zijn een van de hoekstenen van de duurzame uitbouw van de handbalsport, en daarom krijgen clubs die met gediplomeerde trainers werken steuntjes in de rug uit verschillende hoeken. Gemeentelijke subsidiereglementen voorzien bijna altijd hogere waarderingen in functie van het aantal gediplomeerde trainers, en ook het Jeugdsportfonds van de VHV geeft extra ondersteuning aan clubs met gediplomeerde trainers. Redenen genoeg dus om de diplomastructuur nog even op een rijtje te zetten.

Niveau 0: Aspirant-initiator

Dit is een nieuw instapniveau dat vanaf het seizoen 2009-2010 zal georganiseerd worden op gemeentelijk niveau. Iedereen die 16 jaar wordt in het jaar van de cursus kan deelnemen. Deze 16u durende cursus zal gericht zijn op de startende jeugdtrainer die de jongste spelertjes (pagadders en welpen) onder zijn/haar hoede heeft. Via een sterk praktijkgerichte cursus wordt aan de aspirant-trainers meegegeven hoe zij de beginnende handballertjes op een speelse en leerrijke

manier de eerste stappen binnen de handbalsport kunnen aanleren. Wie deze cursus succesvol volgt krijgt bovendien een aantal uren vrijstelling voor de initiatorcursus.

Niveau 1: initiator handbal

Iedereen die 17 jaar wordt in het jaar van de cursus kan deelnemen. Je kan rechtstreeks instappen in dit 1ste niveau, indien je reeds de aspirant-initiator hebt gevolgd krijg je een aantal uren vrijgesteld. Wie deze cursus succesvol gevolgd heeft is in staat om aan alle jeugdcategorieën methodisch goed opgebouwde trainingen te geven. Deze 56u durende cursus bestaat uit een algemeen en specifiek gedeelte dat binnen een zelfde cursusorganisatie georganiseerd wordt. In de zomervakantie is er een cursus in Oost-Vlaanderen gepland onder weekformule. Vanaf september 2009 start een initiator in Hasselt. Deze gaat door op zaterdagen.

Niveau 2: trainer B handbal

Vanaf trainer B worden het algemeen gedeelte en handbalspecifiek gedeelte los van elkaar georganiseerd. Het algemene gedeelte (dat je eerst moet volgen) wordt op regelmatige basis sporttakoverschrijdend georganiseerd en omvat 39u. Je vindt de informatie op: HYPERLINK "<http://www.bloso.be>" www.bloso.be, "Word Trainer", onder "aanbod" kies je "sporttak": algemeen gedeelte en niveau: trainer B. Zo kom je op het overzicht van de organisaties. Nadat je geslaagd bent in het algemeen gedeelte kan je inschrijven voor het specifiek gedeelte (83u). In deze cursus komt naast een zeer uitgebreid hoofdstuk techniek en tactiek ook psychologie, coaching en conditionele voorbereiding aan bod. De eerst volgende handbalspecifieke trainer B start in het najaar 2009.

Niveau 3: trainer A handbal

Ook hier worden het algemeen en specifiek gedeelte apart van elkaar georganiseerd. Je moet ook hier eerst het algemene gedeelte (43u) hebben afgewerkt voor je kan instappen in het specifieke gedeelte (122u). Trainers A zijn in staat om op alle niveaus training te geven en te coachen. Daarnaast zijn ze capa-

De provinciale doorgelicht...

Een hele reeks goede ideeën, maar...

De provinciale comités van de Vlaamse Handbalvereniging eens onder de loep nemen. Hoe begin je eraan? We schrokken er zelf van met welke bereidwilligheid we overal ontvangen werden en hoe eerlijk, soms zelfs enthousiast, de mensen 'op het veld' over hun werking wilden praten. Het geloof dat ze iets kunnen doen voor het handbal in Vlaanderen is duidelijk aanwezig. Maar tegelijkertijd klinkt de – haast smekende – bede om ondersteuning, zowel vanuit de VHV als vanuit de lokale clubs. Want vergeet niet dat al deze mensen als onbezoldigde vrijwilligers de provinciale comités bevolken, daar moeten werken met een redelijk beperkt budget en voortdurend dansen op de smalle koord om tegelijkertijd de belangen van het handbal in brede zin te combineren met de soms iets kortere van zicht zijnde clubbelangen. Respect krijgen ze van ons alvast. We geven een relaas per comité, gevolgd door een opsomming van alle mogelijke – terecht of minder terecht - kritieken, redelijk originele bestaande ideeën en ook wel zaken waarover door alle betrokkenen eens flink kan doorgeboemd worden, met een nog betere werking in de toekomst als streefdoel.

Marc Decoutere (Limburg): "Meer aandacht voor meisjeshandbal"

Is leven in de grootste handbalprovincie met liefst vijf ploegen in ere-afdeling bij de mannen

misschien niet een pak gemakkelijker werken voor een provinciaal comité dan – pakweg – een provincie met amper zes clubs? Voorzitter Marc Decoutere geeft er een genuanceerd antwoord op.

"Natuurlijk is het een pak plezieriger werken als je over een twintigtal ploegen beschikt en dat je bijgevolg in elke jeugd categorie een competitie – in welke vorm dan ook – kan organiseren. Maar dat maakt ook dat je tegelijkertijd veel minder talenten ziet overstappen naar een andere nabijgelegen ploeg. Want iemand uit Houthalen of Kortessestapt niet

zo maar over naar een club als Initia Hasselt. In provincies met minder ploegen zie je zulke overstappen gemakkelijker gebeuren."

Over de doelstellingen van een provinciaal comité kan Decoutere kort zijn. "Op een lager niveau dan het VHV willen wij zo veel mogelijk spelgelegenheid bieden aan de regionale jeugd en aan meer regionaal georiënteerde ploegen. Wij hebben in de regionale reeksen trouwens een aantal ploegen zitten, die kwalitatief niet zouden misstaan in een nationale reeks, maar bewust kiezen voor lokaal handbal.

Het is wel onze ambitie om het meisjeshandbal meer aandacht te geven. Wij proberen om een BeNeLiga-competitie uit de grond te stampen met meisjesploegen uit Belgisch en Nederlands Limburg, waardoor er toch wat meer belangstelling voor deze speelsters zou komen. Wij hebben dus in elke jeugdreeks een competitie. Bij welpen en pupillen hebben we de provincie ingedeeld in een zuidelijk en een noordelijk gedeelte. Welnu, zij spelen minstens vier keer een toernooi in de eigen regio en ook minstens vier keer buiten de eigen regio.

Wij zijn ook niet voor de zgn. gemengde ploegen met jeugdspelers die eigenlijk in een hogere of lagere categorie thuis horen. Eén of twee jaar verschil geeft bij de jeugd immers een enorm verschil. Wij proberen wel te 'pushen' dat iedereen aan spelen toe komt. Om het verdedigen en het aanvallen aan te leren, spelen we al eens vijf tegen zes of zes tegen vijf en dan pas zes tegen zes."

Marc Decoutere stelt ook enkele prioriteiten voor de komende jaren. "Zoals gezegd, willen we vooral de meisjescompetitie opwaarderen en om de drie, vier jaar willen we tot de vorming van een nieuwe club komen. We gaan na wie in welke streek bereid is om het voortouw te nemen en de verantwoordelijkheid te dragen om mee een club uit de grond te stampen. Ik zie met genoeg dat bondsvoorzitter Blootacker in Leopoldsburg woont. Welnu, mocht hij daar bereid zijn om de kar te trekken, dan zou dat natuurlijk prachtig zijn."

Budgetten blijken ook bij heel wat provincies een gevoelig thema te zijn. “In Limburg krijgen we een toelage van de provincie en de rest van de inkomsten komt van de clubs en de VHV. Wij proberen zo veel mogelijk de clubs te helpen met de middelen die we hebben.”

In een streek waar de topsportschool huist, blijkt de provinciale selectie vreemd genoeg een moeilijke zaak. “Vooreerst zijn de selecties beperkt tot de jongensreeksen. Een meisjesploeg vormen blijkt niet te doen, tenzij we zelf de meisjes aanschrijven, want van medewerking van de clubs hebben we op dit punt toch wel te klagen. Nochtans is het duidelijk dat je meer kan leren, als je ook eens een andere trainer hebt. Iemand als Brecht Wertelaers bij Bocholt heeft zich b.v. kunnen ontwikkelen dankzij de provinciale selecties. Eén en ander maakt dat er eigenlijk alleen nog een minime selectie bestaat, vermits de kadetten overgenomen werden door het VHV, maar ook daar gebeurt er intussen weinig mee.

Positief vind ik dan weer dat de VHV iemand als Gerrit Vertommen ter beschikking stelt om handbal in de scholen kenbaar te maken. Dat heeft echt een groei teweeg gebracht in het aantal leden. Het is nu aan de clubs om dit project verder te onderbouwen en uit te werken.

Nog een laatste puntje, misschien wel typisch voor Limburg: de voorzitter kan hier maximaal acht jaar zetelen. De bedoeling is andere ideeën of een andere aanpak de kans te geven om het handbal in onze regio nog beter te laten ontwikkelen. Nieuwe ideeën kunnen nooit kwaad.”

Bernard Van Luchene (West-Vlaanderen): “Een vijfjarenplan”

Iemand met een marketingopleiding en erva-

ring in het bedrijfsleven zoals de West-Vlaamse voorzitter Bernard Van Luchene kan ook op sportgebied de vinger op de wonde leggen als hij de werking van zijn West-Vlaams comité moet toelichten met een nuchtere, maar toch ook enthousiaste kijk op de zaak.

“De geschiedenis wijst uit dat West-Vlaanderen nog niet echt een handbalprovincie is en dat een samenwerking met clubs of comités uit andere provincies steeds een ‘verre’ bedoening blijft. Er is dan ook weinig samenwerking met andere comités. Op clubgebied lijkt het me zelfs iets beter te gaan als ik zie hoe b.v. Izegem wel regelmatige contacten heeft met Doornik of Don Bosco Gent. Ik ben nu één jaar voorzitter en ik heb veel geluisterd, veel gezien... Clubs met een goede werking hebben meestal ook een goed verenigingsleven. Ik ben ook tot de vaststelling gekomen dat je dikwijls tot betere structuren kan komen door mensen aan te spreken die niet noodzakelijk in het sportieve gedeelte van het handbalverhaal geïnteresseerd zijn, maar die de clubs of de comités kunnen versterken door hun professionelere inbreng op gebied van b.v. boekhouding, communicatie, leiding geven, omgaan met mensen...”

Ik vond het dan ook nuttig om na de verkennende fase over te stappen naar een beleidsplan. Een vijfjarenplan van 2008 tot 2013. We vertrekken daarin van onze positieve en negatieve vaststellingen, opportuniteiten en bedreigingen. Op de algemene vergadering eind februari werd het plan – naar analogie met de gevraagde plannen voor het jeugdsportfonds - voorgelegd en er zal de komende weken over nagedacht worden en we zullen dan alle mogelijke actieplannen op een rijtje zetten. Het is kwestie om met iets geloofwaardigs voor de dag te komen, alle neuzen in dezelfde richting te laten wijzen en dan te trachten een goed ‘product’ te verkopen aan zo veel mogelijk geïnteresseerden.

Over de doelstelling denk ik wel dat er unanimiteit is. Als provinciaal comité moeten we de clubs zo veel mogelijk steunen in hun inspanningen om zo veel mogelijk jeugd een goede opvoeding te bieden dankzij het handbal. Onmiddellijk daaraan gekoppeld moeten we de clubs helpen in de omkadering en de kwalitatieve begeleiding van die jeugd. Want het is van belang dat die jongeren in de clubs blijven en kunnen doorgroeien. We proberen dus de ‘burn out’ tegen te gaan. Om dat te

kunnen realiseren, proberen we mensen op te vissen die vroeger in het handbal zaten. Of zien dat mensen die om professionele of medische redenen moeten afhaken, toch nog een zinvolle taak kunnen blijven uitoefenen in hun favoriete sport als b.v. scheidsrechter, begeleider, tafelman... Vooral dat laatste aspect moeten we in een 'denktank' als comité meer gestructureerd kunnen aanpakken dan tot dusverre gebeurde. Er gebeuren soms prijzenswaardige initiatieven zoals deelname aan Doe Sport-beurzen of aan een kustwandelings in samenwerking met andere sporttakken... Maar we weten dat niet of te laat van mekaar.

Wij lopen ook rond met het idee om b.v. tijdens de middagpauze een bijscholing te geven aan leraren LO in de lagere scholen, opdat ze zouden weten hoe ze b.v. ook de leerlingen eens met handbal kunnen laten kennis maken. Het probleem is dat we wel ideeën hebben, maar dat de mensen die het zouden moeten uitvoeren, meestal zodanig in de clubactiviteiten opgeslorpt zitten, dat ze geen tijd over hebben om daaraan mee te werken. Een kwestie van mensen, eerder dan een kwestie van budgetten, want dat laatste is creatief op te lossen.

32

Ik heb ook geleerd om de energie die je steekt in klagen, om te zetten in positieve energie. Wij zitten dan mogelijk in een 'moeilijk' handbalgebied, maar we proberen toch frequente contacten te onderhouden met binnen- en buitenlandse trainers, vooral op gebied van opleiding en begeleiding. Op paaszaterdag komen er b.v. elf Franse ploegen deelnemen aan het jeugdtoernooi van Izegem.

Wij hebben ook de ambitie om mettertijd te komen tot meer damescompetitie in onze regio en tot de vorming van nog meer nieuwe clubs. In Brugge wordt daar werk van gemaakt, maar ik zou toch nog graag meer samenwerking zien onder de bestaande clubs om het handbal in nog grotere mate te propageren in onze provincie. In het prioriteitenlijstje staat ook al enkele jaren een succesvolle opleiding tot jeugdscheidsrechter, maar daarin zetten we stappen vooruit. West-Vlaanderen ligt dan misschien in een uithoek, maar soms valt mijn mond toch open van het geografisch besef in handballend Vlaanderen: ik heb ook eens op een vergadering horen verklaren dat Herentals een centraal gelegen plaats is. Misschien wel tussen Antwerpen en

Hasselt, maar zeker niet voor de rest van het land. Ik zou dan ook willen pleiten om al eens een trainersopleiding op andere plaatsen te organiseren, want twaalf week-ends op rij de mensen de verplaatsing laten maken van Oostende naar Hasselt is toch te veel van het goede gevraagd. Voor de opleiding van tafelmensen zijn er nu wel enkele data in Brugge en Kortrijk voorzien, maar soms kan ik me niet van de indruk ontdoen dat er te weinig in het belang van iedereen gewerkt of nagedacht wordt."

Erwin Dirx (Antwerpen): "Grote investering in jeugdarbitrage"

Erwin Dirx is secretaris van het Antwerps provinciaal comité, is scheidsrechter en zit ook nog als voorzitter in de clubwerking van Brasschaat HC. Iemand die de vele handbalwaaertjes doorzwoomen heeft en doorzweemt.

"Onze voornaamste doelstelling is de organisatie van een volwaardige jeugdcompetitie en dat is in onze regio toch al vele jaren een vast gegeven. Zelfs ondanks de vaststelling dat onze sport gedurende de laatste tien jaar achteruit gaat en de VHV – wellicht terecht – een grotere rol heeft opgeëist in de organisatie van jeugdcompetities. Al blijft de vraag bij de andere provincies waarom Limburg een eigen jeugdcompetitie heeft – natuurlijk ook wel omdat er meer leden zijn – maar dat van de andere provincies samenwerking gevraagd wordt. Kwantitatief stellen we in Antwerpen eerder een stagnatie vast van het aantal jeugdleden, maar kwalitatief kunnen we zeker nog altijd wedijveren met de top van Vlaanderen, zowel bij jongens als meisjes in b.v. de miniemen- of kadettenreeksen.

Waar we verder bijzonder trots op zijn en waar we ook heel wat middelen aan besteden, dat is aan onze opleiding van jonge scheidsrechters. We werken met vaste duo's en die worden van kortbij gevolgd. Als je ziet hoe die doorstroming naar hogere regionen momenteel gebeurt, dan denk ik dat we goed zitten in onze provincie.

Positief vinden wij ook de initiatieven vanuit VHV – meer bepaald met Gerrit Vertommen als drijvende kracht – om initiatieven te gaan geven in scholen. Maar we vinden wel dat de VHV nadien ook de clubs meer zou moeten kunnen helpen in de opvang van jongeren die uit zulke projecten voortkomen. De mensen binnen de clubs waar die opvang van

verwacht wordt, zitten gewoonlijk al met zo veel werk binnen de eigen club en zijn dikwijls niet altijd vrij op de 'schooluren', dat we daar met een 'personeelstekort' zitten. Op dat gebied wordt misschien te veel de bal over en weer gekaatst: wie doet wat? Het provinciaal comité of de VHV? Een voorbeeld is de gemeente Schoten, waar geen club bestaat en waar Wilfried Bes initiaties gaat geven in de scholen. Als daar jongeren uitkomen, dan gaan die bijna automatisch naar bestaande clubs uit de buurt zoals Merksem of Brasschaat. Misschien zou de VHV steun kunnen bieden om tot een nieuwe club te komen?

Dat kan op financieel gebied door een soort startgeld toe te kennen of door zelf meer tussenkomst aan te bieden in de contacten bij de gemeentebesturen of bij de scholen. Er kan zeker nog meer energie gestoken worden in jeugdrecrutering.

Van de provincie Antwerpen trekken we als provinciaal comité een subsidie volgens de standaardcriteria, maar sinds vorig jaar krijgen we ook een financiële bijdrage voor ons project 'jeugdscheidsrechters'. Maar zowel de jeugd- als de andere scheidsrechters moeten ook bijscholingen volgen. Via Vlabus kan daarvoor officiële steun bekomen worden, maar de tarieven liggen zo laag, dat je er ofwel geen lesgevers voor vindt, ofwel noodgedwongen in een grijze zone belandt, wat ook niet de bedoeling kan zijn.

Onze toekomstplannen? Investeren in de jeugd blijft een 'must'. Wij proberen het ook te stimuleren dat elke club vertegenwoordigd is in alle jeugdreksen: welpen, pupillen, miniemen, kadetten. Probleem daarbij zijn de meisjesafdelingen. Buiten Turnhout, Brasschaat en DHW Antwerpen, zijn er nog pogingen bij Zandvliet en Merksem om het

meisjeshandbal van de grond te krijgen. Ik denk dat we nog veel meer moeten investeren om meisjes naar onze sport te brengen. Dat Limburg over gaat naar een BeNe-compitie heeft ook te maken met het feit dat het aantal meisjesploegen zelfs in die provincie is teruggevallen. Vroeger kregen we in Antwerpen nogal wat ledenaangroei via de naschoolse activiteiten van Kindervreugd, maar die organisatie is ook helemaal veranderd. Je zou ook kunnen denken dat een topploeg jongeren zou aantrekken. Welnu, de mannen van Sasja speelden twee keer op rij kampioen en de vrouwen van DHW Antwerpen werden kampioen of vice-kampioen en wonnen de beker, maar ik heb niet de indruk dat het een grote toename van het aantal leden tot gevolg heeft. Ik heb ook de indruk dat de media nog te weinig aandacht besteden aan onze sport en ook dat de jongeren van tegenwoordig minder bewegen, maar dat is een andere discussie," besefte Erwin Dirx.

Flor D'Hanis (Oost-Vlaanderen): "Behoud van huidige leden en clubs"

Als je Oost-Vlaams secretaris Flor D'Hanis naar de doelstellingen van zijn provinciaal comité vraagt, klinkt het bijna fatalistisch, maar wellicht ook realistisch: "Geen leden of clubs verliezen." Leg eens uit, Flor!

"We hebben in onze provincie te maken met nog dertien effectieve clubs. Een enorme terugval als je dat vergelijkt met b.v. dertig jaar geleden, toen er alleen in Aalst al vijf clubs bestonden. Maar ze zijn er allemaal financieel onderdoor gegaan. Natuurlijk proberen wij in onze regio deftige jeugdreksen uit te bouwen, maar we zijn tegen het toestaan van uitzonderingen op grond van de leeftijd. Iedereen moet binnen zijn leeftijdsgroep kunnen handballen. Want waar leg je de grens? Sta je één extra-speler toe? Of twee? Op die leeftijd kan er al een enorme fysiek verschil bestaan tussen verschillende jongeren en dus blijft spelen binnen dezelfde categorie het meest eerlijke.

We moeten ook onze meisjescompetitie evalueren. Voorlopig spelen ze tot de miniemenreeks nog mee met de jongensploegen. Ik denk anderzijds weer wel dat we een originele competitieformule hebben uitgedokterd om iedereen zo veel mogelijk spelgelegenheid te bieden en tegelijkertijd monsterscores te vermijden. We spelen in bepaalde jeugdcatego-

rieën met drie speeltijden van 15 of 20 minuten. Elke periode beginnen we opnieuw met een 0-0 stand en de derde periode telt niet mee voor het klassement. Op dat moment kan elke ploeg iedereen aan bod laten komen, ook de zgn. mindere goden. Voor pupillen, welpen en pagadders organiseren we twee tot drie toernooien per maand.

Maar ik vind wel dat we vanuit de VHV te weinig steun krijgen bij promotieacties of bij talentdetecties. We stellen ons ook vragen over het nut van de provinciale selecties. Er zijn een aantal resultaatgebonden clubs die hun jongeren niet ter beschikking stellen, er zijn problemen met het vinden van geschikte vrije uren in de sporthallen en sommigen vragen zich af of die selecties niet dienen om de Topsportschool te bevolken. VHV-stages mogen ook eens best buiten Limburg georganiseerd worden. Sommigen spreken overigens al van een tweede soort Ligue Francophone, nl. de Limburgse Liga. Er wordt écht nog wel handbal gespeeld aan de linkeroever van de Schelde. Wat niet wil zeggen dat we zelf geen problemen kennen. We gingen al eens provinciale trainingen of stages organiseren in het Bloso-centrum Puyenbroek in Wachtebeke. Maar geraak maar eens daar met het openbaar vervoer!

Op gebied van scheidsrechters zit het kwantitatief wel snor in onze provincie, maar kwalitatief is dat niet altijd het geval. We pleiten dan ook voor het vormen van duo's bestaande uit beginnende scheidsrechters en meer ervaren collega's. Een duo van twee beginnende jeugdscheidsrechters haakt té dikwijls af wegens onervarenheid of te veel kritiek krijgen vanaf de zijlijn. In welk systeem dan ook zal

je steeds scheidsrechters hebben die het spel aanvoelen en anderen die dat gevoel nooit zullen krijgen.

De toelage die we van het VHV ontvangen voor de provinciale werking vinden we aan de lage kant. Voor niks gaat alleen de zon nog op. Er kan zeker binnen de bond bespaard worden op een aantal posten. Is een secretariaat van zeven, acht personen wel nodig om een federatie te beheren van amper 6000 leden? Al steunen wij dan weer de promotieacties van een Gerrit Vertommen in de scholen, maar over het algemeen wordt de basis op het niveau-VHV te veel verwaarloosd. Ze moeten er ook naar de noden van kleinere clubs eens leren luisteren. Waarom b.v. geen twee soorten recreatieve competitie organiseren: één voor competitief ingestelde recreanten en één voor niet-competitief ingestelde handballers? Op gebied van samenwerking met andere provincies hebben we dan weer geen klagen. Met Antwerpen en West-Vlaanderen organiseren we wel eens samen toernooien of competities, b.v. op damesniveau. De samenwerking tussen de clubs uit Oost-Vlaanderen vormt ook geen probleem en het is logisch dat er een sportieve rivaliteit bestaat tussen b.v. Waasmunster en Don Bosco Gent, tussen Aalst en Dendermonde, maar dat blijft beperkt tot het sportieve.

Ik blijf er ook van overtuigd dat rekruteren via de scholen mogelijk blijft. Zo ziet het ernaar uit dat Lokeren volgend seizoen opnieuw volwaardig aan competitie zal kunnen doen. Wij probeerden enkele jaren geleden een Beker van Oost-Vlaanderen te starten, maar we hebben die idee moeten laten varen bij gebrek aan belangstelling vanwege de clubs. De voornaamste betrachting van vele clubs is om zo veel mogelijk te kunnen spelen voor zo weinig mogelijk onkosten, maar de klacht is tegelijkertijd dat een goed jeugd-beleid niet altijd aangemoedigd wordt omdat er geen transferegeld of opleidingsvergoeding voorzien wordt als de betere talenten worden 'weggehaald'.

Wij hadden vroeger ook iemand als Veerle Permentier op het VHV, die haast volledig door de provincie Oost-Vlaanderen bezoldigd werd om onze sport te promoten. Logisch dan ook dat zij haar actieterrein vooral in Oost-Vlaanderen legde, maar van het VHV moest zij zich meer richten op andere provincies. Zo werkte dat natuurlijk niet voor de provin-

cie. Maar misschien moeten we eens nagaan of er in de verschillende provincies bij elk provinciebestuur geen systemen bestaan om dergelijke personen te 'detacheren' naar de promotiedienst van een federatie. Veerle zelf gaat zich voortaan wel toeleggen op de meisjesselecties.

Een laatste pijnpunt is dat de clubs tegenwoordig ellenlange, tijdrovende dossiers of bundels moeten invullen om een minieme subsidie te bekomen. Ook daarin zou de federatie misschien kunnen zorgen voor administratieve hulp bij het invullen van zulke dossiers."

André Vertommen (Vlaams-Brabant): "Nieuwe start waar maken"

Op 28 januari 2009 kwamen Freddy Lievens (Groot-Bijgaarden), André Vertommen (Haacht) en Luc Synquintyn (Dilbeek) overeen om opnieuw te starten met een provinciaal comité Vlaams-Brabant, zoals dat een tiental jaren geleden ook al bestond. Deze beslissing moet eerstdaags nog bevestigd worden door een algemene vergadering, maar wie een enthousiaste André Vertommen bezig hoort, beseft dat er een nieuw elan doorheen de provincie stroomt.

"Er is binnen onze regio inderdaad opnieuw meer interesse voor het handbal. Er is ook potentieel en de provincie Vlaams-Brabant wil meewerken aan de promotie en de werking van een nieuwe afdeling. We starten vanuit onze ervaring in onze onderscheidene clubs. Zo werd er vanuit Atomix Haacht een sterke jeugdkern opgestart in Putte. Drie jaar geleden gebeurde hetzelfde in Leuven, waar we intussen – met Eric Ombelets als stuwende kracht – aan twee seniorenploegen en twee jeugd ploegen zitten. Leuven is dan ook een volwaardige club geworden. Intussen zijn we ook bezig met een 16-tal jongeren in Tervuren onder aanvoering van Alain Buelens. Na twee jaren recreatieve jeugdcompetitie willen we stilaan met een pupillen- en miniemenploegje starten. Als je er energie in steekt en over de juiste mensen beschikt, werkt het wel. Als er een potentieel aanwezig is, kan je ook relatief gemakkelijk de scholen uit de buurt bereiken. Het VHV stuurde Gerrit Vertommen b.v. vijf keer voor initiatielessen naar een bepaalde school en er kwamen toch vijftien geïnteresseerde kinderen op af. Iemand met technische kwaliteiten vinden in een club,

iemand die wat afweet van psychologie, maar ook ouders die b.v. voor truitjes kunnen zorgen of iemand die een sporthal kan afhuren... Dat hoort zowat bij de startperikelen van een club. Het helpt natuurlijk als je kinderen over de vloer krijgt van spelers of ex-spelers. Op deze manier willen we stilaan een jeugdcompetitie uit de grond stampen.

Als provinciaal comité moeten we de erkenning aanvragen bij de provincie Vlaams-Brabant. Die kan er al komen als er drie clubs bestaan, maar om ook geld te krijgen, hebben we vijf clubs nodig. Wij beschouwen het als onze taak om te zorgen voor de animatie en de steun van de clubs, om op die manier te zorgen voor de uitbreiding van onze sport. En verder moeten we zorgen dat we ook statutair met alles in orde zijn, zodat we ook vanwege de eigen federatie op enige steun kunnen rekenen. Er was geen protest van de andere provincies toen het overschot van de voormalige provincie Vlaams-Brabant verdeeld werd onder hen, toen we stopten met onze werking. Ik veronderstel dan ook niet dat ze iets zullen inbrengen tegenover onze vraag om steun voor onze vernieuwde werking. Het is de uitdaging van ons provinciaal comité om het waar te maken, om ook mogelijke opvolgers te zoeken voor de stichters en om minstens één vertegenwoordiger van elke club in het comité te doen zetelen. Op die manier leren de clubs ook ruimer denken dan de eigen clubgrenzen.

En verder denk ik aan een samenwerking met de andere provincies. Dat kan zowel met Antwerpen als met Oost-Vlaanderen zijn als aangrenzende provincies, maar waarom ook niet denken aan een alternatieve competitie met b.v. clubs uit Waals-Brabant of het Brusselse zoals Waver, Ottignies, Jette, Brussel, Anderlecht, Kraainem of Waterloo. We kregen zelfs al de vraag van twee clubs die een beetje verweesd in Charleroi zitten, of ze niet konden deelnemen aan onze competities. Daar kan aan gedacht worden," meent André Vertommen.

Luc Tack (Tongeren): "Doelstellingen herbekijken"

Ook Tongeren-voorzitter Luc Tack houdt zich al een tijdje bezig met de problematiek van de provinciale comités en heeft er enkele boeiende ideeën over, die zeker een nader onderzoek verdienen.

“Laat me eerst duidelijk zeggen dat ik vind dat de provinciale comités de opdracht die ze nu hebben goed uitvoeren. Maar de vraag is of dat volstaat om zo snel mogelijk opnieuw meer leden naar de VHV te krijgen? Ik denk dat de provinciale comités daarin een grotere rol moeten toebedeeld krijgen. Zij staan tenslotte dicht bij de clubs en weten wat hun noden zijn. Ik vraag me dan ook af of we de doelstellingen van de provinciale comités niet moeten herbekijken.

Ik pleit er b.v. voor om een zelfstandig soort VHV-secretariaat op te richten, louter om de provinciale comités te helpen. Dat zou ook kunnen helpen om bijkomende nieuwe clubs te creëren en op lange termijn een plan uit te werken hoe we best kunnen groeien en dat constant te evalueren. Want momenteel werkt iedereen in zo'n provinciaal comité op vrijwillige, onbezoldigde basis en gebeurt alles tijdens de vrije tijd van die mensen. Met zo'n apart secretariaat zou al een deel werk weg vallen en krijgen de comités en de clubs de mogelijkheid om die vrijgekomen tijd anders in te vullen of clubs die op een eiland zitten, kunnen daarmee misschien geholpen worden door te trachten een club in de buurt te creëren. Weten onze clubs trouwens dat minister Bert Anciaux geld gaf aan de gemeenten om de sport te promoten? Weten ze hoe ze zulke dossiers moeten invullen? Zo'n apart secretariaat zou ze daarin kunnen begeleiden. Want alle geld dat clubs laten liggen, is tenslotte verloren geld. Nu worden velen afgeschrikt door het pak administratie voor een klein beetje geld.

Ik vraag me ook af of we geen interprovinciale projecten kunnen opstarten, zoals dat bij cultuur en toerisme al gebeurt. Dat vraagt natuurlijk ook een visie vanuit de provinciale comités, maar de VHV kan daarvoor misschien faciliteiten bieden. Het lost natuurlijk niet alle problemen van vandaag op morgen op. Maar ik weet zeker dat er uit de Vlaamse provincies nog meer geld kan gehaald worden dan tot hiertoe gebeurt. Met iemand b.v. deeltijds in werking bij de VHV moet het mogelijk zijn om dergelijke projecten uit te werken, druk te zetten op een aantal instanties en tegelijkertijd te groeien als sporttak. Het mooiste voorbeeld dat het kan, is Gerrit Vertommen, die o.a. ook in Tongeren meer schwing bracht in de jeugdwerking door met een initiatiepakket langs een aantal scholen

te gaan. Wellicht is deze situatie niet eeuwig centraal houdbaar vanuit de VHV en ligt hierin een roeping voor de Provincies, maar er zijn nog zo veel mogelijkheden die de moeite waard zijn en waar de provinciale comités kunnen aan meewerken als ze tenminste verlost zijn van een deel ballast aan taken, die ze nu meeslepen.”

Ervaringsdeskundige André Therry: “Problemen verschillen per provincie”

André Therry zit al lang genoeg in het handbal om zich ervaringsdeskundige te kunnen noemen met een objectieve blik op de situatie van het handbal in het Vlaamse land. Zijn kleinkinderen spelen handbal en zelf was hij nog ooit lid van het vorige Vlaams-Brabantse provinciale comité. En als penningmeester van de federatie kent hij als geen ander de financiële kant van de zaak. Een mening die dus meer dan gewone aandacht verdient.

“Als je het mij vraagt, dan zijn er heel veel heterogene problemen, afhankelijk van de provincie, van hun manier van functioneren en van de wijze waarop ze zich op sommige aspecten van onze sport gespecialiseerd hebben. In West-Vlaanderen is het geen kwestie van niet kunnen of niet willen, maar gewoon van het ontbreken van voldoende mensen met inzet voor het provinciaal comité. Oost-Vlaanderen heeft een sterk secretariaat met een goede doorstroming van informatie. Antwerpen is o.a. gespecialiseerd in de opleiding van goede jeugdscheidsrechters, terwijl Limburg als grootste handbalprovincie misschien nog beter kon presteren mits meer samenwerking tussen de clubs.

Ook de samenwerking tussen de VHV en de provinciale comités is niet optimaal en dat bijt aan beide kanten. Er wordt wellicht te weinig gecommuniceerd buiten een snelle vergadering nét voor de jaarlijkse algemene vergadering. Volgens mij is er nood om mekaar beter te leren kennen en begrijpen. Er was onlangs een voorstel om b.v. in juni of juli daarover samen te komen en een aantal problemen voor te leggen. Een uitdaging voor zowel het VHV als voor de provinciale comités.

Budgettair zijn er mogelijkheden om tot 20.000/25.000 te verdelen per provincie volgens een verdeelsleutel gebaseerd op het aantal clubs, het aantal scheidsrechters, het

aantal selecties en zo meer. Maar sommige provincies hebben zelfs geen provinciale selectie of geen provinciale trainer, ook al omdat de Bloso-tarieven daaromtrent aan de lage kant liggen. En binnen sommige provincies wijzen ook de neuzen niet altijd in dezelfde richting.

Het is ook duidelijk dat de comités niet alle taken aankunnen en zich daarbij moeten laten helpen door de VHV. Maar omgekeerd kan de VHV de organisatie van provinciale dames-, heren- en jeugdcompetities onmogelijk op zich nemen, want daarin zijn de comités dan weer meer gespecialiseerd.

Het aantal jeugdleden blijft de laatste jaren vrij stabiel, maar eigenlijk organiseert alleen Antwerpen een competitie voor alle categorieën. De andere provincies organiseren meestal toernooien voor pagadders, welpen en pupillen met in het achterhoofd de gedachte dat resultaten op die leeftijd niet belangrijk zijn, wél de opvolging van mogelijke talenten.

Qua propaganda is het duidelijk dat het werk van Gerrit Vertommen vruchten afwerpt, die de clubs ten goede komen. Vanuit het VHV is er dan weer niet voldoende mankracht om deze werking verder op te volgen. Daarvoor moet dan een structuur in het leven geroepen worden vanuit de clubs met de steun van ouders, families, buurtwerking...Elke provincie beschikt over de mogelijkheden om zelf aan promotie te doen en die verschillen nogal per comité. De manier waarop Veerle Permentier als propagandiste van onze sport behandeld werd, was echter geen schoolvoorbeeld van een goede samenwerking.

Misschien moeten we ook denken aan een soort samenwerking over de grenzen van onze sport. Een trainer kan bij voorbeeld voor het geven van basisconditie zowel terecht in een atletiekclub als in een handbalvereniging. Bepaalde dossiers uit verschillende sporten kunnen wellicht ook door één persoon behandeld worden. Ik denk dat er ook nog meer financiële mogelijkheden te ontginnen zijn bij de provincies, zoals dat b.v. voor de jeugdscheidsrechters gebeurt in het Camille Paulus-fonds van de provincie Antwerpen. Altemaal onderwerpen die op één dag kunnen besproken worden tussen de afgevaardigden van de provinciale comités en de vertegenwoordigers van het VHV."

David Van Dorpe – hoe kijkt de VHV aan tegen de PK's?

Secretaris Generaal David Van Dorpe heeft uit de dagelijkse praktijk ook zo zijn kijk op de Provinciale werking.

"Ik waardeer de werking van de PK's. Alles wat ze doen is meegenomen voor ons, anders moeten wij het doen of gebeurt het niet. Maar ik deel een aantal standpunten zeker niet. Wat mij betreft is de toegevoegde waarde van de provinciale werking te zoeken in de lokale terreinkennis van de PK's. Dat moet zich vertalen in lokale promotie, lokale competitie en lokale begeleiding. Als een Antwerps PK West-Vlaamse ploegen beheert is die lokale band toch zoek en denk ik dat de VHV dat beter kan. Dan kunnen we twee dingen doen: ofwel proberen we de competitie zo te herorganiseren dat elke provincie voldoende ploegen heeft om een eigen seniorencompetitie te hebben, maar dan moet er in de BHB reeksen gesnoeid worden, ofwel beheert de VHV die "supra-provinciale reeksen" en kan het PK zich met echt lokale aangelegenheden bezighouden. Verder is het zo dat de VHV zich iets te veel moet bezighouden met het blussen van brandjes tussen personen in PK's die niet overeenkomen. Die energie kan iedereen beter anders besteden, maar wij beseffen dat dit eigen is aan het werken met vrijwilligers, en zij graag beroep doen op een niet betrokken partij om die geschillen te beslechten. Ten slotte denk ik dat de PK's zich voor hun financiën meer moeten richten op de mogelijkheden die de Provincies hen bieden. Elk zijn financieringsniveau, en voor de PK's liggen die bij de Provincies, die stevige sportbudgetten hebben. Maar er moet meer gewerkt worden aan de identificatie van die mogelijkheden, en daar moet de VHV de PK's misschien beter in begeleiden.

Marcel Coppens

De kritieken...

Te weinig medewerking van de clubs uit de eigen provincie

VHV doet te weinig met de kadettenselectie Clubs, comités, bond geven soms niet de indruk professioneel bezig te zijn

Cursussen en opleidingen niet beperken tot Antwerpen of Limburg

VHV organiseert wel geslaagde initiaties in de scholen, maar ze zou ook de clubs achteraf moeten bijstaan bij de opvang van geïnteresseerde jongeren

Het handbal gaat de laatste tien jaar fors achteruit in Vlaanderen

De media schenken te weinig aandacht aan het handbal

De Vlabus-tarieven voor bijscholingen zijn zo laag, dat er geen kandidaat-lesgevers gevonden worden of dat je in een grijze zone belandt

Er bestaan te weinig meisjesclubs

Waarom heeft Limburg een eigen jeugdcompetitie en de andere provincies niet?

Te weinig steun van VHV voor promotie- of talentdetectie-activiteiten

VHV moet meer luisteren naar de basis Clubs krijgen niks voor eigen talenten die 'weggehaald' worden

Binnen sommige provincies wijzen de neuzen niet steeds in dezelfde richting

Bestaande originele ideeën...

BeNeLiga voor meisjesploegen

Maximaal 8 jaar voorzitter blijven van een provinciaal comité

Om te leren verdedigen en aanvallen, bij jeugd spelen met 5 tegen 6 of 6 tegen 5

Frequente contacten met buitenlandse trainers en clubs op gebied van jeugdopleiding en -begeleiding

Vaste jeugdduo's in de jeugdarbitrage goed begeleiden

Een scheidsrechtersduo gevormd door een beginner én een ervaren ref

Unanieme lof voor de initiatielessen van Gerrit Vertommen (VHV) over het ganse Vlaamse landsgedeelte

Bij de jeugd spelen in drie speeltijden van 15 of 20 minuten. Elke periode beginnen beide ploegen met 0-0. De derde periode telt niet mee voor het klassement met de bedoeling iedereen spelgelegenheid te bieden

Elke club één vertegenwoordiger in het provinciaal comité

Te overwegen ideeën...

Zoeken waar mensen wonen met een handbalverleden om eventueel de kar te trekken bij de stichting van een nieuwe club

Ook niet-sportieve mensen in het beleid van clubs, comités, bond betrekken voor hun competentie op gebied van boekhouding, marketing, kennis van het verenigingsleven, communicatie...

Vraag naar meer samenwerking met andere provincies

Bijscholing geven aan leraren LO in het lager onderwijs, b.v. tijdens middagpauzes, om ze in contact te brengen met handbal

Kan VHV de clubs niet helpen in het leggen van contacten met gemeentebesturen en scholen?

Om de ledengroei aan te wakkeren meer werk maken van handbalpromotie bij meisjes

Kunnen de 'bewegingsscholen' het handbal iets bijbrengen?

Zijn er geen overkoepelende projecten waarvoor Europese (financiële) steun kan verkregen worden?

Hebben provinciale selecties nog wel zin of dienen ze alleen om de Topsportschool te bevolken?

Geen uitzonderingen meer toestaan op leeftijd. Iedereen moet binnen zijn leeftijdsgroep kunnen handballen

Moet er op provinciaal niveau de competitieve en de recreatieve ploegen niet gescheiden worden?

VHV-ondersteuning bij het invullen van administratieve dossiers

Bestaat er in elke provincie geen mogelijkheid om via het provinciebestuur personen te 'detacheren' voor de promotie van een sport zoals handbal?

Waarom de provinciale competities niet openstellen voor verweerde Waalse clubs?

Moeten de doelstellingen van de provinciale comités niet herbekeken worden?

Kunnen de PK's hun clubs niet begeleiden in het verwerven van de fondsen die Minister Anciaux aan de gemeenten uitdeelde?

Moeten we niet denken aan interregionale projecten zoals dat bij cultuur en toerisme gebeurt?

VHV en provinciale comités leren mekaar beter kennen op gezamenlijke, uitgebreide bijeenkomsten.

David Van Dorpe

Champion[®]

AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

www.handbal.be

België - Macedonië

HANDBALL
EURO 2010
AUSTRIA

Kwalificatiewedstrijd
voor het EK

Zondag 22 Maart - 14.15h - Herstal

Hall de la Préalles Rue E. Muraille 158

S
sporza

Blosa

Voo
TV•NET•TEL

Champion
AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

HYUNDAI
Drive your way™

Ticket4U
www.ticket4u.be

WIN FOR LIFE

**UNITED
TELECOM**

etjias

**Province
de Liège**
Sports

www.ticket4u.be

-16 jaar **gratis**
Voorverkoop €5
Kassa €8